

SUD-ÀFRICA PÀGINA 19

Sud-àfrica es troba trasbalsada pel revifament de la mobilització social més forta des de 2005. Nombrosos sectors laborals: el mèdic, la construcció o la indústria química i energètica, entre d'altres, s'han declarat en vaga.

TONI SOLER PÀGINA 21

L'Observatori dels Mitjans de la DIRECTA, entrevista Toni Soler, que el 24 de juliol es va acomiadar del programa de sàtira política 'Minoria Absoluta' de RAC1, que deixa d'emetre's després d'estar nou anys en antena.

CINEMA ÀFRICA PÀGINA 25

Es publica un pac amb les pel·lícules guanyadores del Festival de Cinema Àfrica de Tarifa de 2008, on van triomfar *Making of, le dernier film*, sobre la construcció psicològica d'un home bomba, o *Ezra*, sobre la lluita pels anomenats *diamants de sang*.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N149**29 de juliol de 2009**

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

**AQUESTA SETMANA:
SUPLEMENT DE FESTES MAJORS**

ELOI DE MATEO

L'Ajuntament consuma la 'pilotada' urbanística de Joan Laporta

El 22 de juliol el veïnat de les Corts es va manifestar contra el projecte a l'avinguda Cardenal Reig, a les immediacions del Miniestat.

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Després de les victòries del Barça a la Lliga, la Copa i la Champions,

el camí per la requalificació urbanística del Miniestat ha quedat net. L'A-

juntament de Barcelona ha donat el sí a la venda d'un sòl que, fins ara, esta-

va destinat a equipaments. El moviment veïnal s'hi oposa frontalment.

Nicaragua, la història d'una il·lusió

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Tres anys de presó pel jove que es va defensar del 'kubotan'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

L'activista okupa que l'any 2007 va ser detingut sota l'acusació de

donar un cop de puny a un mossos que prèviament l'havia agredit amb un *kubotan*, ha estat condemnat a tres anys de presó i a pagar una indemnit-

zació de 5.000 euros. Els fets van passar durant una marxa contra els desallotjaments convocada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona.

"S'hauria d'haver actuat escoltant el poble"

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

El veïnat d'Horta de Sant Joan discrepa dels procediments que es van emprar davant del tràgic incendi forestal.

Un venedor de 'top manta' és atropellat per un tren mentre fugia de la policia

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

L'Assemblea de Sense Papers de Terrassa i l'entitat Nómadas del Siglo XXI ho denuncia.

La novel·la negra i el seu rerefons social

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

AGOST! - TORNEJEM EL DIMECRES 2 DE SETEMBRE! - BON AGOST! - TORNEJEM

. EDITORIAL

La 'pilotada' de Laporta

Jean Laporta saltava d'alegria a la tribuna de l'estadi olímpic de Roma quan es va certificar la victòria del Barça a la final de la Champions. Probablement es tractava d'una emoció continguda pels anys de sequera i per la temença esvaïda que fos defenestrat per l'afició en cas de perdre. Però, una altra raó poderosa s'imposava darrere de tanta felicitat. Des de la dècada dels 90, el club blaugrana mai no s'havia trobat en una posició de sortida més bona per negociar amb Jordi Hereu la requalificació dels terrenys del Miniestadi. L'operació urbanística, aleshores anomenada Barça 2000, havia estat congelada durant la presidència de Núñez i Gaspar, però el projecte faraònic de remodelació del Camp Nou sota la batuta de Norman Foster fa necessària una ingent recaptació de diners. Tot plegat es resolrà a costa d'un sòl que inicialment estava destinat a equipaments. Un 60% del sòl del

Miniestadi es podrà vendre a preu de mercat sense tenir en compte les necessitats d'un barri mancat d'infraestructures sanitàries, educatives i culturals. Xavier Trias, Jordi Hereu i Jordi Portabella s'han rendit davant una empresa futbolística molt crescuda arran dels èxits esporadics i la veu del veïnat ha quedat exclosa i diluïda enmig de les negociacions dels despatxos municipals. No és casualitat que l'acord final s'hagi materialitzat el mateix dia que es feia la presentació davant l'afició de l'últim fitxatge del club, el davanter-centre Ibrahímovic. Mentre part del veïnat de les Corts s'organitza per plantar cara al pla urbanístic, d'altres assistien bocabadats a les exhibicions del contracte multimilionari. Jocs de pilota d'Ibrahímovic per despistar la *pilotada* urbanística. Una operació brillant de Laporta, que ens mostra com el negoci futbolístic és, en gran part, un mecanisme d'especulació financera i urbanística.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Com espies russos aprenent a fer sucs de taronja

Àlex Vila
directa@setmanaridirecta.info

L'exemple el trec d'un dels relats de Tobias Wolff que conformen *Comença la nostra història*, l'antologia de trenta anys de relats d'aquest autor editats ara per La Magrana. Precisament per ser part del moviment literari que il·luminava la bruta realitat amb poquíssimes pàgines, Wolff també es fixa en les escenificacions a les converses i els guions apresos que construeixen la vida quotidiana, sempre penjant d'un fil per algunes famílies. A diferència de Raymond Carver, potser més tràgic i -si us sembla- compassiu, Tobias Wolff també és murri, de vegades irònic en la desgràcia.

A *Dos nois i una noia*, el protagonista és a casa els pares d'ella, el mobiliari de la casa és perfectament lògic i això el va

traient de polleguera; no entenem perquè fins que l'autor deixa anar l'enginyosa descripció: "Era com una casa on els espies russos aprenen a ser bons americans". Tot i que desconeixem el programa formatiu dels agents del país enemic, ens fem una idea del que vol descriure l'autor.

Aquí, nosaltres hem d'aprendre a saber com són les cases de *bons catalans* a la premsa, la publicitat i les sèries televisives. Fins aquí, res de nou. Si així són les coses, la distància que separa l'ideal de la realitat ja fa riure sense l'ajuda de Wolff: només cal recordar les cases i els decorats que sortien a *Ventdelplà*, l'ideal de país rural i socialment cohesionat del petit món convergent.

Amb la crisi, però, el guió de la conversa quotidiana s'ha desajustat, tal com també faran els decorats. Com assenyala fa uns dies l'Isaac Rosa de *Público*,

s'han reorientat prou els anuncis d'Ikea perquè ara celebrin la tornada del fill al niu familiar amb una banda de so festiva que et deixa, com a mínim, perplex. Sobretot si tens més tendència a identificar-te amb el fill precaritzat que no pas amb els pares (tot i que, ben mirat, la *perplexitat* ha de ser mútua). Almenys, ara han parat de donar-nos lliçons de filosofia i de repúbliques, també molt petites.

Resulten especialment extravagants les escenes televisives d'aquelles famílies on tothom es lleva a la mateixa hora, que esmoren juntes amb unes improbables ganes de xerrar i que es vitaminen amb sucs de taronja. Si la gent esmorzés així, segur que els cambrers i cambreres no tindríem feina.

La qüestió, sempre dubtosa, és com evitar que no estiguem aprenent a fer de bons espies russos.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana és la darrera abans de les vacances d'estiu a la DIRECTA. Estaria bé que la DIRECTA sortís tot l'any? Sí, evidentment, les notícies i activitats relacionades amb els moviments socials no s'aturen a l'agost. Però els nostres cossos necessiten un descans, som humans. Potser hi podria haver un equip d'estiu... Tot i així, molts dels punts de venda estaran tancats i l'economia de la DIRECTA no dona per més. Potser algun dia...

De moment, farem quatre setmanes de vacances i agafarem forces per encarar la propera temporada del setmanari, que serà clau en la consolidació (o no) del projecte: aquesta primera meitat d'any hem començat a notar la crisi. No és que estiguem perdent subscripcions, sinó que ens hem estancat (després de tres anys i mig creixent poc a poc, però sense parar). Ens ha fallat un concert que teníem previst per treure els diners que, a finals d'any, eixugarien el més que probable déficit de la DIRECTA i, finalment, encarem la campanya de promoció de la fusió amb *Illacrua*, que -sens dubte- serà beneficiosa, però que -com tota fusió- també té els seus riscos.

Així que, us desitgem molt bon agost a tots i a totes, però també us animem a recolzar la DIRECTA. Ara més que mai!

Fins al setembre!

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló
Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé
Serra La graella | Redacció
Barcelona La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco Piñol i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JORDI BORRÀS

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustracioidirecta@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-

NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> L'Amèrica Llatina està impregnada d'un verí mortal en totes les seves venes. El subcontinent té 211 milions de pobres: el 43'8% de la població viu amb menys de dos dòlars diaris. Aquest és el drama real que qualsevol de nosaltres, turista o no, pot comprovar només en baixar-se de l'avió a qualsevol aeroport llatinoamericà. Aquest reportatge el dediquem a Nicaragua perquè es compleixen els 30 anys de la qüestionada Revolució Sandinista (1979-1990) però podria estar dedicat a bona part de les històries nacionals llatinoamericanes.

NICARAGUA · ELS NOUS SANDINISTES DE DANIEL ORTEGA S'ENFRONTEN ALS MALS DE SEMPRE: LA POBRESA I LA DESIGUALTAT

Nicaragua, la història d'una il·lusió

"Que nadie se quede solo, que nadie se pierda, reventó la mierda, el pueblo arreocho peleando a puro pecho contra tanques y tanquetas, todo el mundo a la bulla, de aquí nadie se raja, pueblo fiero, a verga limpia peleando, que codo a codo es el modo, todos con todo, pueblo siendo"

Eduardo Galeano
'Memoria del fuego'

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Presenciant tot va tornar a començar un 19 de juliol de 1979 a Managua. Un estiu calorós com el d'ara, però de fa exactament trenta anys, el poble de Nicaragua va donar una lliçó a la humanitat. La llarga, dura i mítica guerra contra la dictadura dels Somoza va engendrar un futur d'il·lusions. Aquella Revolució Sandinista va donar una puntada de peu a la cultura de la derrota de l'esquerra, a la sensació de fracàs etern i, de pas, a les dictadures llatinoamericanes. Les batalles dels sandinistes per l'educació, la democràcia i el socialisme van capgirar la manera de fer revolucions. Ara, ha passat el temps, potser massa temps. El nou Front Sandinista d'Alliberament Nacional (FSLN) i el seu vell líder Daniel Ortega van tornar a vèncer -aquest cop en unes eleccions- i, des de fa dos anys, governen el país. Més enllà del debat polític i ideològic (veure pàgina 4), s'imposa un matís: la Revolució Sandinista vestia de roig i negre -els colors de Sandino, de la sang, de la mort... mentre que la campanya electoral de l'actual FSLN s'identifica amb un color rosa fúcsia sense tradició, sense ideologia, sense significat.

La campanya electoral de l'actual FSLN s'identifica amb un color fúcsia sense tradició, sense ideologia, sense significat

La de Nicaragua és una història d'aquelles que fan mal. El *nica* és un poble maltractat per dictadures, huracans, terratrèmols i -per acabar-ho d'adobar- sempre ha estat al punt de mira del govern dels Estats Units. Abans dels anys 80, els seus soldats ja havien envaït el país vuit vegades i l'havien fet servir com a base per operacions militars a l'Amèrica Central en 34 ocasions. Com explica l'escriptor Eduardo Galeano, l'any 1912, "els marins van desembarcar a Nicaragua una estoneta per protegir les vides i les pro-

Soldats sandinistes entrant a Managua el 1979

pietats dels ciutadans dels Estats Units i es van oblidar d'anar-se'n".

Aquell poble maltractat, però, es va rebel·lar. L'any 1926, des de les muntanyes del nord de Nicaragua, Augusto César Sandino -un terratinat nacionalista- va liderar un primer moviment contra l'hegemonia ianqui amb un grup d'obres sense uniforme però amb dignitat. Set anys més tard, aquell exercit anàrquic va infligir la que va ser la primera derrota militar dels Estats Units a l'Amèrica Llatina. El 1934, però, un policia anomenat Anastasio Somoza va organitzar el vil assassinat de Sandino. Quan l'heroi de la cooperativa Wiwili sortia d'un sopar amb Sacasa -el president de Nicaragua d'aleshores-, els homes de Somoza van aprofitar la foscor de la nit per cosir-lo a trets en un lloc anomenat La Calavera. Poc després, Somoza pare va fer un cop d'estat per dirigir el país amb mà de ferro fins que, l'any 1956, el va substituir el seu propi fill.

Sandino, però, no va morir. L'any 1961, un grup de joves bojos i idealistes, entre els quals trobem Carlos Fonseca i Tomás Borge, van crear el Front Sandinista d'Alliberament Nacional (FSLN) a la selva del nord del país. El retorn de la dignitat va trigar divuit anys, però hi va arribar amb empena. L'aliança entre sectors liberals de la burgesia -després de la mort del periodista Pedro Joaquín Chamorro- i els guerrillers d'esquerres va posar fi a més de quaranta anys de dictadura

somocista. La Revolució Sandinista va insuflar nous aires a les lluites revolucionàries gràcies a la seva distància inicial respecte a l'URSS. Va ser un esclat emocional per l'esquerra arreu del món. A partir d'aleshores, el país va rebre, entre d'altres, la solida-

L'objectiu del nou sandinisme és que la població nicaragüenca no hagi de marxar del país per sobreviure

ritat de centenars de brigadistes catalanes que van viatjar cap a Nicaragua per col·laborar a la campanya d'alfabetització, per treballar a les cooperatives agràries o per somiar en un socialisme no real (sinó utòpic). Malgrat la guerra de la Contra impulsada pels Estats Units de Ronald Reagan, l'FSLN -amb Daniel Ortega i Sergio Ramírez al capdavant- governava amb tanta solvència que va decidir convocar unes eleccions lliures. Van errar el càlcul -la crisi econòmica, la guerra i les discrepàncies amb la classe mitjana- i van perdre clarament a les urnes davant la candidatura unitària liberalconservadora de Violeta Chamorro.

Llavors, el somni se'n va anar en orris en quatre dies. Després de perdre el poder legalment, van perdre la legitimitat moral. La corrupció i l'apropiació indeguda de béns públics per part dels dirigents sandinistes -la famosa *piñata*- van tirar per terra onze anys de construcció d'una societat diferent. La crònica de la desil·lusió va continuar amb la desafecció d'exdirigents sandinistes com l'escriptor Sergio Ramírez (*Adiós Muchachos*, Alfaguara, 2007) i comandants com Tomás Borge o Mónica Baltodano, entre d'altres.

El retorn de Daniel Ortega

Després d'anys de governs neoliberals i d'un procés ampli de privatització i amb un país entrecreuat per la pobresa, la violència i la corrupció, el nou FSLN va guanyar les eleccions de 2006 amb el seu candidat de sempre, Daniel Ortega, acompanyat de la seva omnipresent dona, Rosario Murillo. Ara, l'ambient a l'Amèrica Llatina és molt diferent: el segon país més pobre del continent ja no està envoltat de dictadures de dretes, sinó de governs progressistes i d'esquerres, entre els quals destaca la Veneçuela d'Hugo Chávez. El govern sandinista actual tampoc és el que havia estat. Ortega continua fent el seu discurs social i ha marcat distàncies amb la política neoliberal, però també ha rebut fortes crítiques de l'esquerra nicaragüenca.

El Frente continua tenint, com a mínim, el vot dels sectors populars i

empobrits. La feina que hi ha per endavant és enorme: la pobresa encara afecta un 48% de la població, però el problema més greu -segons dades de l'Unicef- és que un 45% dels ingressos totals del país resta en mans del 10% de la població. El primer any de legislatura, no en va, va ser el de la gratuïtat dels medicaments i l'escolarització i el de l'ampliació del programa d'alfabetització *Yo sí puedo*. L'objectiu del nou sandinisme és que la població nicaragüenca no hagi de marxar del país per sobreviure, com ja han fet 1,6 milions -d'una població d'uns 5,5 milions- segons la Comissió Econòmica per Amèrica Llatina i el Carib (Cepal).

Tot i això, els moviments socials més combatius de Nicaragua no perdonen a Ortega els seus vincles amb la jerarquia eclesiàstica més conservadora i amb l'antic president i condemnat per corrupció Arnaldo Alemán. La tipificació com a delictes de l'avortament terapèutic, l'acord amb Unió Fenosa per continuar amb el monopoli del sistema energètic, l'opacitat informativa o l'amnistia a la corrupció dels governs anteriors han distanciat la direcció de l'FSLN de bona part dels sectors més d'esquerres del país. La situació ha arribat a ser tan tensa que, durant els últims mesos, Human Rights Watch ha denunciat una "persecució" del govern cap a les ONG i les organitzacions socials -sobretot, les feministes- més crítiques.

, de dalt a baix

Enric Font • Casa de Nicaragua de Catalunya

opinio@setmanaridirecta.info

“Trenta anys després, continuem fent front...”

Estem celebrant els 30 anys del 19 de juliol, una data important per la Revolució Popular Sandinista (RPS) i per una generació de gent que creïem i continuem creient que el futur ha de ser socialista. La RPS és un procés de transformació que ha

“Comencem a entendre que l'Alternativa Bolivariana per les Amèriques (ALBA) és una realitat tant revolucionària com el Xile d'Allende?”

anat passant per diferents etapes, contradiccions, lluites i fites importants. El període que tendim a pensar que va ser *la revolució* va estar marcat per una revolta popular i moltes iniciatives socials, però també per un bloqueig i una guerra llarga i cruel.

El que més ha marcat el procés revolucionari han estat els setze anys de neoliberalisme i, alhora, de resistència des de la

derrota electoral de l'FSLN del 1990. La resistència va patir frustracions, errors i tacsisme polític. Els sandinistes van signar pactes *contranatura* i van recolzar lleis de difícil enteniment pels qui sempre hem demanat -des de l'altra punta del món- l'honestat i la coherència que no hem sabut reclamar als polítics d'aquí. La victòria de l'FSLN a les eleccions de finals de 2006 va reobrir dues incògnites: després de tants pactes i renúncies, seguïem al mateix lloc? Encara és viva la Revolució Popular Sandinista?

Primer, no estem igual que l'any 79, 85 o 89. Per exemple, existeix un Estat que es diu URSS? Cuba és l'única referència transformadora de l'Amèrica Llatina o comencem a entendre que l'Alternativa Bolivariana per les Amèriques (ALBA) és una realitat tant revolucionària com ho podria ser la Nicaragua dels 80 o el Xile d'Allende? Des del nostre punt de vista, no val exigir -des de posicions suposadament d'*esquerra honesta* europea- una fidelitat a uns principis a l'hora de governar en les conjuntures mundials actuals sense fer una anàlisi completa de la realitat. Nicaragua, a la seva manera, com Cuba, Venezuela i Bolívia a la seva, ens van mostrant diferents camins per transformar diferents realitats.

I segon, la Revolució Popular Sandinista, per nosaltres, encara

és viva. Els pactes d'Esquipules van representar el final d'una guerra inacabable, però també un canvi de realitats. L'FSLN es va haver de constituir com a partit polític a l'ús de les democràcies més delegatives i el procés va ser més costós del que esperàvem. Es van cometre errors -*pinyates*, dissidències, derrotes- i va costar entendre que un partit, en una conjuntura de *democràcia* com la que s'havia constituït, està creat per guanyar eleccions. Alguns pensàvem -i criticàvem- que els pactes acabarien ofegant les idees.

L'alegria de la victòria de les eleccions del novembre de 2006 era continguda i amantat al que podria fer un govern amb només el 38% dels vots en un parlament majorità-

riament de dretes. Després de 30 mesos de govern sandinista, el balanç ens ha sorprès a més d'un. El poble nicaraguenc està millor ara que en qualsevol dels setze anys de governs neoliberals previs i és evident que s'ha fet un esforç per canviar la realitat d'un poble que, l'any 2006, passava gana, era analfabet o havia de pagar per l'atenció sanitària.

En dos anys s'han implementat campanyes per pal·liar la gana (*Hambre o*), contra l'especulació bancària (*Usura o*) i s'ha decretat la reducció dels sous dels diputats (de més de 6.000 euros a 2.000 euros al mes) i la gratuïtat de la sanitat. El proper 23 d'agost, quan farà 31 anys del final de la *Cruzada Nacional de Alfabetización*, Nicaragua serà declarada territori lliure d'analfa-

betisme (menys del 5% d'analfabets, segons la UNESCO) per primer cop.

Sols si entenem la RPS com el que sempre ha estat -un procés transformador original, no alineat i sobirà- podrem entendre el que està passant. Però entendre-ho no és no criticar. Cal recolzar la gent que lluita contra la llei que ha suprimit l'avortament terapèutic i demanar que el govern rectifiqui el més aviat possible. I queden coses per fer, és clar que sí. Cal estructurar el Frente com un partit orientat més enllà del fet de guanyar eleccions, crear espais de participació o decisió populars reals, etc... Donem temps, critiquem des del recolzament o recolzem des de la crítica, com sempre hem fet des de la solidaritat catalana.

TEO PEIRO

David Karvala i Paty Gómez
Excooperants a l'Amèrica Central

opinio@setmanaridirecta.info

Sandinistes 2.0?

Fa poc s'ha celebrat el 30 aniversari de la revolució sandinista. Des de principis de 2007, Daniel Ortega és president de Nicaragua, igual que als anys 80. Quin vincle hi ha entre l'actual govern del Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN) i el de fa 30 anys?

Quan va guanyar Ortega, hi va haver intents de desvetllar els fantasmes d'una nova *dictadura comunista*, però van ser pocs. El principal candidat de la dreta va acudir a la seu de l'FSLN per reconèixer la victòria d'Ortega i felicitar-lo. El contrast amb Hondures és evident.

Per què és així?

A 1998, Ortega i el llavors president conservador Arnoldo Alemán -més tard empresonat per corrupció- van pactar i es van repartir el parlament, els alts càrrecs estatals, els tribu-

nals, la fiscalia...

El nou mandat d'Ortega no s'ha caracteritzat pel radicalisme -exceptuant alguna retòrica *antiimperialista*- sinó per aquest pacte: el nou codi penal prohibeix absolutament l'avortament. El novembre de 2008, Ortega -amb el vist-i-plau d'Alemán- va nomenar a dit 40 alcaldes, tot ignorant el resultat de les eleccions. El gener de 2009, el Tribunal Suprem va indultar Alemán...

Per sobre de tot, hi ha la corrupció. La família d'Ortega controla moltes empreses i molts diners.

S'ha d'explicar, llavors, la gran ruptura amb el sandinisme dels anys 80? No, en realitat hi ha una progressió lògica.

La pròpia revolució sandinista va ser positiva en molts sentits; recordem només el programa d'alfabetització. Però hi havia una falta

“Qui va ‘assumir el poder’ no va ser un moviment de masses i molt menys els treballadors i camperols, sinó una minoria molt petita, els dirigents de l'FSLN”

greu des de l'inici. El 1979, l'FSLN, tot i liderar una insurrecció contra

la dictadura, només va comptar amb uns centenars d'integrants.

El contrast amb el Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional és xocant: als anys 80, la guerrilla salvadorenca la formaven milers d'activistes procedents de les organitzacions de masses.

La revolució sandinista va tenir moltíssim suport, però qui va *assumir el poder* no va ser un moviment de masses -i molt menys els treballadors i camperols- sinó una minoria molt petita, els dirigents de l'FSLN.

Aquest problema no es notava tant quan les coses anaven bé. Però no podien anar bé davant la guerra impulsada pels EUA al llarg dels 80. Feien falta sacrificis i van ser els dirigents sandinistes els que van decidir qui els faria.

I quan van perdre el poder, el

1990, van fer una *piñata*: es van quedar finques i empreses de l'Estat. Suposadament, les cuidaven pel poble, però la ficció va durar poc. Aviat, el cercle d'Ortega s'estava acomodant dins l'oligarquia nicaragüenca.

Què en queda, de 1979?

Queda confirmat que un projecte de canvi revolucionari pot guanyar un suport massiu. Però fa falta una *esquerra anticapitalista* conseqüent, que sàpiga impulsar i animar els moviments socials i les lluites populars, no substituir-los o manipular-los.

A Guatemala, el Frente Nacional de Lucha comença a plantejar-se aquests reptes, però aquest és un tema pendent a Nicaragua.

I no cal dir que també ho és a Catalunya.

COOPERACIÓ • L'AJUDA INTERNACIONAL ES DEBAT ENTRE EL SUPORT EN SANITAT I INFRAESTRUCTURES O L'ENFORTIMENT DE LA SOCIETAT

Les ONG catalanes a Nicaragua canvien el xip del desenvolupament

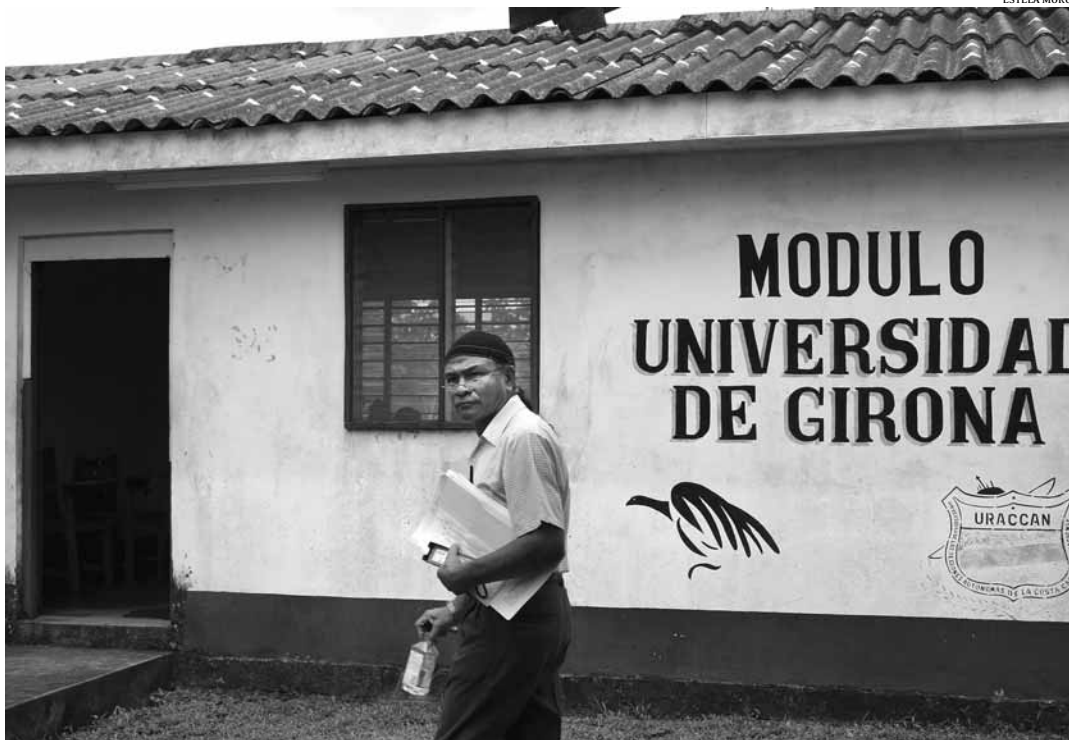
Iolanda Parra i Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

ESTELA MORÓN

La revolució sandinista va rebre el suport d'un exèrcit immens de voluntaris d'arreu del món armats amb llapis i vacunes. El poble nicaraguenc, després de les dictadures de la família Somoza, havia estat obligat a l'obediència i entrenat per la impotència. Aleshores, de cop i volta i de mars llunyanes, van arribar milers de persones -i diners- per ajudar a aixecar un país en runes. Les brigadistes de l'alfabetització europees, els metges i metgesses de Cuba, les enginyeres i enginyers de Bulgària i els Kalaixnikov soviètics van forjar un aparell internacional d'ajuda durant més d'una dècada. L'objectiu de tot allò era ensenyar a llegir i escriure a qui no en sabia i afavorir l'accés a la tecnologia a qui no podia abastar-la. Tanmateix, l'any següent de la caiguda del sandinisme, la població nicaragüenca van començar a veure que -no se sap ni com ni perquè- alguna cosa havia fallat. Les màquines van quedar aturades i no es van engegar mai més, les escoles van tancar per falta de pressupost i de professorat i els centres de salut es van quedar sense medicaments... Tot i això, la maquinària de l'ajuda al desenvolupament va continuar funcionant amb més força que abans. Els diners, en lloc de disminuir, augmentaven, però les necessitats, en lloc de disminuir, també creixien.

El país és el tercer més pobre d'Amèrica Llatina i continua vivint de l'ajuda internacional

La cooperació catalana moderna i laica va esclatar al llarg dels anys 80 a Nicaragua i, posteriorment, a tota l'Amèrica Central. Aquells anys, sota la influència del mite del sandinisme i la solidaritat amb el poble nicaraguenc, centenars d'associacions van dirigir la seva ajuda cap allà. Una herència d'allò són els 70 agerманaments entre pobles i ciutats de Catalunya i pobles i ciutats de Nicaragua, la meitat dels agerманaments catalans que hi ha arreu del món. De fet, Nicaragua és un virregnat per les ONG catalanes i espanyoles. El país apareix com a *destí preferencial* a tots els programes de cooperació elaborats des de l'Agència Catalana de Cooperació (ACC) i l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional (AECI). L'Estat espanyol és el primer donant bilateral de Nicaragua. Les últimes dades (2007) indiquen que es van destinar 87 milions d'euros a la cooperació amb aquest país. I, com un efecte lògic, però sovint pervers, cada any la ma-

joria d'ONG elaboren projectes de solidaritat destinats a Nicaragua. Això fa que es pugui recórrer el país parlant en català d'ONG a ONG.

Infraestructures o empoderament
Quasi trenta anys després de l'inici d'aquella primera cooperació amb Nicaragua, l'ajuda catalana ha augmentat de manera exponencial. El creixement d'un país es mesura pel nivell de les infraestructures, el grau de benestar en sanitat i educació i el nivell de producció i, per això, en un principi, la cooperació va apostar per aquests sectors. Les ONG a Nicaragua van seguir el model típic de desenvolupament i modernització a l'europea, però les xifres macroeconòmiques d'avui presenten un marc poc encisador. Avui dia, el 80% de la població del segon país més pobre d'Amèrica Llatina continua sobrevivint de les ajudes oficials i, per tant, la seva dependència és total.

Durant els últims anys, però, una part de les ONG ha decidit apostar fort en projectes que ara anomenen d'empoderament i enfortiment de la societat civil. La seva idea és que el creixement i el benestar d'un país depenen de la voluntat i la pressió que exerceixi la seva població sobre el poder: el govern, les empreses o els organismes internacionals. Segons aquestes ONG, per assolir aquest objectiu no calen noves carteres ni grans infraestructures, sinó educar les noves generacions i

impulsar l'organització social de les classes més pobres i marginades.

Els nous projectes solidaris a Nicaragua s'han començat a plantejar des d'una altra perspectiva i han introduït conceptes com l'educació popular, l'organització dels moviments socials de base, l'acompanyament de les iniciatives internes... Tal com explica Humberto Meza, coordinador de

La majoria d'ONG catalanes proposen una transformació radical del concepte d'ajuda al desenvolupament

la campanya Nicaragua Possible d'Intermón Oxfam: "La cooperació ha vist clar que la millor inversió és la creació de subjectes polítics i socials". D'aquesta manera, segons Meza, s'aconseguiran canvis profunds, "des de baix i a llarg termini". Aquesta és l'única manera, explica Pep Llobera, membre de l'Observatori del Deute Extern, d'evitar que la ciutadania de l'anomenat Tercer Món "es manifesti i faci cara davant les ambaixades estrangeres en lloc de transmetre les reivindicacions als dirigents dels seus governs".

El primer pas del camí passa per comprovar que el desenvolupament està perjudicant greument les persones que haurien de ser-ne beneficiàries. Laia Serradell, representant de la Fundació Codespa a Nicaragua els darrers anys, explica que "fa vint anys que Nicaragua viu del regal. Primer, gràcies a la revolució sandinista i, després, a les ONG. La gent es queda sense al·licients per superar-se i millorar si tot li ve donat per un altre". Kerman Merodio, cooperant basc i coordinador a Nicaragua dels projectes de l'ONG catalana Cooperació, explicava l'any 2008 que "petits projectes solidaris que van aconseguir construir un petit centre de salut o una petita escola no van acabar fructificant perquè quatre o cinc anys després van desaparèixer". L'Estat nicaraguenc, o el seu ministeri de Salut o Educació, "no va poder o no va voler mantenir amb personal i recursos aquells centres construïts per alguna ONG. Són els efectes del model neoliberal i de retall de la despesa social que es va implantar als anys 90".

La qüestió cultural

La nicaragüenca Nubia Ordóñez, coordinadora de l'Institut d'Investigació Lingüística de la URACCAN, amb el suport financer de la Universitat de Girona, introdueix un altre element, ja que ella viu en una regió amb una alta presència indígena miskito i creole: "Sovint, el problema de la cooperació és que hi ha una diferència cul-

tural i política que cal tenir en compte i que generalment, des d'Europa, no es té present". En aquest sentit, l'historiador Gilbert Rist també troba, a la seva obra *El desarrollo. Historia de una creencia occidental*, una possible via de sortida en "les pràctiques d'alguns moviments socials del Sud que han renunciat a esperar res de la bona voluntat dels poderosos i no creuen ni en l'ajuda ni en la cooperació internacional", sinó que s'organitzen entre ells i inventen "noves formes de lligams socials i noves maneres d'assegurar la seva existència". Encara que es presenten en formes molt diverses, comparteixen la idea que en nom del desenvolupament s'ha produït una expropiació material i cultural i veuen que el fracàs és tan gran que és inútil continuar pel mateix camí. Llavors, segons exposa Rist: "La tasca principal consisteix a tornar l'autonomia política, econòmica i social a les societats marginades. L'important és la reconquesta del dret de cada societat d'organitzar la seva existència segons les idees pròpies, al marge del sistema vigent, limitant el paper de l'economia, renunciant a l'acumulació de béns materials, afavorint la creativitat i assegurant-se que les decisions les prenguin els que s'hi troben estrictament implicats".

*Aquest text és un resum breu actualitzat del reportatge *El regne de les ONG*, premiat amb el premi Joan Gomis i publicat a la revista *Foc Nou*.

, impressions

Alessandra Ceregatti • Participant de la Marxa Mundial de les Dones al Brasil
opinio@setmanaridirecta.info

Les dones i la crisi

El neoliberalisme s'ha imposat com a ideologia en resposta a la crisi de creixement del capitalisme dels anys setanta i vuitanta. S'ha cristal·litzat en les recomanacions –en realitat imposicions– del Consens de Washington, que incloïen retallada de les despeses públiques, desregulació i obertura de mercats. Serveis públics com sanitat, l'educació i la distribució d'aigua van ser privatitzats. El fet que aquestes despeses hagin desaparegut dels pressupostos governamentals no significa

que les persones els necessitin menys, sinó que haurien de ser comprats o proveïts per mitjà del sobre treball de les dones.

Innombrables grups de dones han relatat com les polítiques d'ajust estructural només van ser possibles perquè elles, individualment en les seves famílies o col·lectivament en les seves comunitats, van assumir les tasques de cura en les pitjors condicions. Al mateix temps que les dones van passar a tenir una feina remunerada, fet que

els va permetre una relativa autonomia econòmica, es van adonar que eren majoria en la feina precària, informal, amb jornades parcials i amb menys drets.

Les dones s'alliten més tard i s'aixequen més d'hora per fer totes les tasques a la llar, a la feina i en la cura de la família. I multipliquen el temps quan treballen al seu propi domicili, sobreposant activitats en els mateixos horaris del dia. Aquests són exemples de com han pagat les dones el compte de l'ajust neoliberal.

I aquesta vegada? Durant els últims anys, les dones han cridat l'atenció sobre una crisi en el model de reproducció social. El temps de les dones és la variable de ajust per a que dimensions incompatibles es puguin encaixar: la lògica de les empreses de maximitzar el guany i el benestar de les persones. La societat no s'organitza per a que dones i homes comparteixin les tasques de cuidat i l'Estat assegurí polítiques

Quan les dones van passar a tenir una feina remunerada, es van adonar que eren majoria en la feina precària i informal, amb jornades parcials i amb menys drets

públiques tals com guarderies per a la canalla, restaurants i bugaderies col·lectives. El mercat ofereix falses solucions per a la qüestió: aliments industrialitzats, ocupació domèstica.

El gener d'aquest any, supermercats de la Gran Bretanya assenyalen la disminució d'un 50% en la venda d'aliments preparats i igual

creixement en el d'ingredients de base. Podríem festejar el consum de menys envasos plàstics i additius químics. Però, aquest nou hàbit està implicant una altra negociació en les famílies perquè tots s'involucrin en la preparació dels àpats?

Fins aquest moment, les notícies sobre acomiadaments en massa es concentren en sectors industrials i de la construcció civil, on la majoria dels treballadors són homes. A l'Estat espanyol, els acomiadaments s'intensifiquen en el comerç i l'hoteleria. La desocupació de les dones serà considerada amb la mateixa rellevància? Als països on ja hi ha polítiques de plena desocupació, com és el cas del Canadà, aquestes passaran a incloure les treballadores intermitents o amb jornada parcial?

També hem d'estar atentes a com les respostes a la crisi es relacionaran amb una ofensiva moral conservadora contra l'autonomia de les dones, la persistència de la violència sexista i la utilització del cos de les dones com a botí de guerra.

Nosaltres, dones, no pagarem més per aquesta crisi. Afirmem les nostres lluites per la garantia de l'ocupació, els augments reals de salari, els serveis públics d'educació, la salut i el suport a la reproducció social.

Volem accés a crèdits econòmics, suport a l'economia solidària i a la petita producció. Reivindiquem polítiques de prevenció i combat a la violència domèstica, aturada de les despeses militars, entre altres mesures urgents.

Jaume Delclos Ayats • Membre d'Enginyeria sense Fronteres
opinio@setmanaridirecta.info

Prou de vendre's els nostres mobles

L'actual crisi econòmica arriba després d'una època de grans beneficis econòmics per uns quants. Uns anys on la desregulació del mercat s'ha proclamat als quatre vents com la solució per tot. Ara ens trobem que els grans beneficiats, les grans corporacions privades, demanen certa regulació de l'Estat però, en aquest cas, per socialitzar les pèrdues entre tots els ciutadans i ciutadanes.

En el món de la gestió de l'aigua i el sanejament per ús domèstic, està tenint conseqüències i característiques concretes. En l'entorn europeu, on hi ha nou de les deu transnacionals privades d'abastament domiciliari d'aigua més grans del món, aquest sector ha estat

pressionant per potenciar la privatització dels serveis d'aigua i sanejament sota l'argument d'eficiència i bona gestió. Cal recordar que el sector privat no sap ni sabrà mai gestionar valors ni drets –que en la gestió de l'aigua van intrínsecament lligats–, només sap gestionar econòmicament per obtenir beneficis.

Aquest mateix lobby privat ha impulsat la desacreditació del sector públic i de la gestió dels serveis públics d'aigua i sanejament com a ineficaces. Malgrat sigui cert en alguns casos, no és generalitzable i en cap cas la solució és la privatització.

En el marc de la crisi actual, els ajuntaments han vist reduïts els seus pressupostos i els pocs

municipis que encara gestionen l'aigua des del sector públic veuen una falsa oportunitat en la privatització del servei d'aigua. Obtenir grans ingressos en molt poc temps, d'uns serveis públics que en la

El sector privat no sap ni sabrà mai gestionar valors ni drets, només sap gestionar econòmicament per obtenir beneficis

seva gran majoria es van construir amb l'esforç del sector públic. La crisi actual està servint com a pretext per accelerar el procés de privatització de l'aigua, les ajudes públiques al sistema bancari privat està servint perquè les corporacions privades d'aigua es presentin com la solució als problemes econòmics dels ajuntaments. Es continua reduint la gestió de l'aigua a la gestió d'una simple mercaderia i la consideració dels seus usuaris a simples clients, estem perdent l'oportunitat de seguir aprofundint en la democratització dels serveis d'aigua com un element vertebrador de la societat. La solució no és vendre's els mobles. Si l'aigua es veu afectada pels problemes de finançament dels

ajuntaments, el que hem de solucionar és l'arrel del problema: el finançament municipal, o d'aquí poc no tindrem ni institucions públiques locals –ajuntaments– i el camí cap al ciutadà client serà una realitat.

A tot això s'hi suma que recentment s'ha aprovat la llei omnibus relativa a la directiva Bolkenstein (directiva relativa als serveis del mercat interior), on molts responsables municipals estan plantejant la necessitat d'encabir-hi altres serveis de competència municipal, això sí, un a un, no fos cas que cap ciutadà se n'assabenti. L'aigua és un dels principals serveis que volen que la directiva Bolkenstein incorpori.

David Fernández • Membre de l'Ateneu La Torna

opinio@setmanaridirecta.info

‘Arrivederci’ Saura

Confós per les calors i les xafogors, dissabte passat, els informatius escopien que Joan Saura plegava com a futur candidat d'ICV a la Generalitat. Previsible, de manual. El conseller d'Interior ja havia acomplert amb escreix la seva funció: demostrar que hi ha viatges que no duen enlloc. I tanmateix, de les ombres i els clarobscurs, d'una trajectòria que es convoca precisament camaleònica, queden encara pendents la validació de determinades hipòtesis sobre què ha aportat el seu pas per Interior i per l'esquerra dòcil i espúria, en frau o de debò.

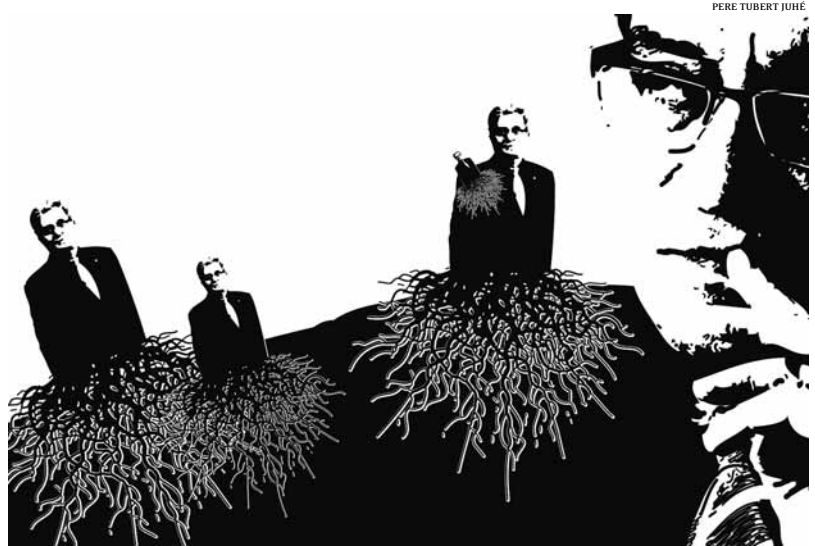
En Saura, polític professional des de fa tres dècades, va aduir de seguida que assumia Interior brandant el mantra -agitador i provocador- que era possible desenvolupar polítiques de seguretat des d'òptiques d'esquerra. Nerviosa rialla incrèdula permanent, el sedàs que esparverava aleshores i garratiba encara és saber com redimonis es traduïa en fets, no paraules, tal pretensió enverinada. Si calia llogar cadires o no. Més encara en el marc de la democràcia autoritària de baixa intensitat que tenim, que no para de construir presons, criminalitzar la protesta i la pobresa i obviar els delictes d'alta volada que fan rutilar l'economia. Tot plegat, per ordre expressa del tripartit.

Tot plegat també, encara desconec com descodifiquen determinats cervells l'oximoron d'aplegar ordre públic i transformació social, seguretat i emancipació, llibertat i control social. Lluny de les paraules, sempre queden els fets. El mirall d'allò transcorregut. Esbós de balanç precari: on resta l'òptica d'esquerres? En què carai s'ha traduït? Doncs, en desert i en res de res. I si erro, que algú -si us plau- em situï els elements de canvi, transformació i hipotètic improbable d'aprofundiment democràtic en matèria policial. No em val qualsevol argument, perquè hi ha qui es creu que el canvi

és ell. I s'autolegitima glorificant que el sol fet que ell -un eurocomunista trasmutat en ecologista de debò via enginyeria del màrqueting- hagi arribat a un cim tan alt ja constitueix, *en se i per se*, el paradigma del canvi social.

Al carrer, però, queda... Queda la insondable sensació d'una mediocritat cronificada que ha fet créixer la difosa *desafecció política* del personal. De la macrocefàlia de la seva conselleria (on conviuen cínicament el foment de la participació i el comandament de la repressió) al repartiment del pastís poltroner entre una força política forjada per elits i quadres i buidada fa anys de militants, passant per la gestió informativa maldestra i tantes vegades barroera de fer-nos passar bou per bèstia grossa. La llista esgota, rei. És extenuant. Posem per cas, dir que les 2.000 càmeres a comissaria són sobretot "per evitar denúncies falses". Dir que les operacions al Raval s'inspiren en el "miller per excés que per defecte". Rudolph Saura? Joan Giuliani? Beure oli? O, finalment, com la falla del rei nu que el va despullar, l'encara irresolt procés contra Núria Pórtulas.

En fi. Arran del drama humà i ecològic dels Ports, el terme *foc tècnic* ha sovintejat els darrers dies: combatre el foc amb foc. Aturar un incendi amb un altre provocat: una tècnica *made in USA*. I se m'ocorre que posar ICV al capdavant d'Interior ha estat, pels estratègies de la seguretat en plena era de crisi, un encert en tota regla. De la deslegitimació de les lluites a combatre l'esperança imprescindible de poder canviar les coses alguna dia, a la sonada derrota ideològica, han aconseguit que el carrer fos terra cremada. Un erm. En les brases d'un incendi provocat, on Saura s'ha abrasat també, reduït a cendres i sense possibilitat d'Au Fènix. Numància moderna, cremant les poques naus que li quedaven, com a darrer servei al règim. Aquesta, crec, ha

PERE TUBERT JUHÉ

estat la seva aportació didàctica i pedagògica: que costarà -i molt- canviar l'ordre realment existent. I que el sistema es perfecciona cada cop més per evitar-ho.

Als professionals de la por, doncs, el servei prestat per Saura els ha anat ben bé de perles. Han aprofitat per prémer l'accelerador de la turborepressió i hem pogut veure allò que no havíem vist abans: *kubotans*, segrestos de manifestacions durant quatre hores, càrregues amb 150 ferits, ulls perduts impunement per bales de goma i sí, també, cintes de vídeo. Enregistraments que ens han demostrat el preu fixat per apallissar un detingut. 600 euros. I, apa vailets, a patrullar els carrers de nou.

Fet i fet, l'aposta pel reforç de les insadollables polítiques securitàries -que cada cop exigeixen més gent a la picadora- i la consolidació de la

impunitat policial com a norma, que requereix de més hosties en nom de la democràcia que vindrà. Que espanta. Política de terra cremada, doncs, i avís a navegants. La poli mai no es toca, xavals. Perquè l'actual desordre mundial i l'actual model social és insostenible sense els pilars de la propaganda i la violència institucionals. Allà on no arriben els altaveus del sistema per convèncer-nos que el tripartit és la rehòstia, el finançament la gallina dels ous d'or i la crisi una moda passatgera que hem de pagar nosaltres, arriba el garrot que Saura comanda aparentment. Aparentment: pensar el contrari és d'una extrema ingenuïtat pertorbadora.

Hom diria que això és el que Saura ha demostrat a la perfecció, en una mena de *compromís històric* similar a l'adoptat pel PCI italià contra l'autonomia obrera a la dècada dels setanta. Búnquer i blindatge per

garantir que tot segueix igual.

És a dir, que res no canvia si mai res canvia.

O sigui, que bon vent i barca nova, conseller. Sense oblidar mai la propina dels cops rebuts. I que no has canviat el món, però sí la (teva) vida. Pobre Marx i pobre Rimbaud. Tot i que ara sabem millor on som, allò que no volem ser i, sobretot, la feina ingent que se'n gira. Més encara que quan vas arribar, prometent mirra i or, anunciant que els especuladors compareixerien davant els jutjats, que els explotadors sense escrúpols també la pagarien i els Mossos repartirien confits a la mainada. Aquesta era la teva propaganda de miratge. I als que no ens ho creiem -cada cop més gent- garrotet i pilota de goma. En nom de l'esquerra de debò, que és precisament l'esquerra que combats. Alguna altra hipòtesi, si us plau?

Ramón Piqué • Membre de Memòria contra la Tortura

opinio@setmanaridirecta.info

Càmeres i violència policial

El 29 de maig passat es feia pública la sentència sobre el cas de tortures ocorregut a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Les Corts, a Barcelona. Els fets jutjats van poder ser vistos pels mitjans de comunicació pel fet que aquella agressió va ser enregistrada per una càmera oculta instal·lada per la conselleria d'Interior arran de les nombroses denúncies per tortura i maltractament acumulades en aquell centre de detenció. L'estat de dret ha quedat tocat en un dels seus fonaments: el dret a la integritat física i la consegüent prohibició de la tortura.

Les imatges són prou clares i gens confoses: uns agents de policia colpegen reiteradament una persona detinguda. Un exemple punyent de violència policial. No va ser l'únic cas enregistrat, ni el darrer dels abusos policials comesos al nostre país. Tothom esperava una sentència coherent amb el que hom podia veure... però aquesta sentència ha estat un exemple clar de desinterès de la judicatura per perseguir aquests tipus de delictes.

Tothom va poder veure aquella violència policial. La justificació més o menys tímida d'aquells fets per alguns mitjans de comunicació, especialment quan va ser pública la

sentència, no és de naturalesa científica, com tampoc no ho és una sentència judicial. Voler fer creure

Voler fer creure que els fets responen a la violència necessària per reduir un detingut és un insult a la intel·ligència

que aquells fets responen a la violència necessària per reduir un detingut és un insult a la intel·ligència i una actuació pròpia d'un estat totalitari.

Els fets, però, posen de manifest que els sistemes de prevenció i de vigilància, malgrat tot, són una via important d'actuació en l'eradicació de la tortura. La instal·lació de càmeres va ser una de les recomanacions que el relator per a temes de tortura de l'ONU, senyor Teo Van Boven, va fer arribar al govern espanyol l'any 2004. Encara queden per implementar, però, un conjunt de recomanacions d'aquell informe, que sens dubte haurien de permetre reduir considerablement la pràctica

de la tortura al nostre país: la possibilitat que una persona detinguda pugui ser visitada per un metge de confiança; l'eliminació de la incomunicació; o una demanda tan evident com és el fet que les denúncies de tortura i maltractament siguin investigades amb celeritat i eficàcia, o que els funcionaris públics implicats siguin suspesos de les seves funcions fins que no es coneixin els resultats de la investigació.

Però de poc servirà la implantació de mesures preventives si els jutges tenen sorra a l'ull. Tot plegat ens porta a afirmar, un cop més, que en matèria de drets humans aquesta no és la justícia que volem.

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Urbanisme i immigració a Barcelona (i II)

Roger Costa

A principis del segle xx va aparèixer a Barcelona el primer *cinturó* de barris proletaris: la Barceloneta, el Poblenou, el Raval, el Poble Sec i Sants. Als anys vint, va sorgir un segon cinturó: l'Hospitalet, Sant Andreu, Santa Coloma i Sant Adrià del Besòs. Els barris sorgien de la nit al dia. Per exemple, a la Torrassa i Collblanc, la població va créixer un 465% els primers anys vint, amb l'arribada de 20.000 immigrants del sud de la península.

Als barris proletaris, hi havia un ordre propi, una organització social complexa modelada per denses xarxes socials i formes recíproques de solidaritat. Aquesta reciprocitat col·lectiva compensava els desavantatges materials de la vida diària amb un cert grau d'estabilitat i seguretat i potenciava les relacions integradores. Era el suport mutu, que també podia funcionar a la inversa, com un instrument de coerció contra els que desafiaven les normes comunes, en negar-los l'avantatge de la reciprocitat. L'estructura familiar de la classe obrera hi va jugar un paper fonamental, igual que la relació veïnal i, per descomptat, el treball a les fàbriques. Així es va crear una consciència local. Aquest sentit de classe era més emocional que polític, representava una cultura poderosa d'esperit de barri, resultat dels extensos vincles afectius que generaven els rituals de suport mutu, la solidaritat i les relacions socials directes. Era una cultura de defensa, basada en l'assumpció que el dia a dia estava estructurat a favor d'ells i en contra de nosaltres. A la pràctica, això no generava més que insatisfacció amb el sistema, sense teoritzar. Però era fonamental pel sentiment col·lectiu d'identitat dels obrers i el naixent sentit de classe, que va subministrar una valuosa matèria prima al moviment obrer.

La burgesia de la ciutat va començar a desallotjar Ciutat Vella durant la dècada de 1880 i els seus antics domicilis van ser dividits per l'inquilinat múltiple de la immigració. Les famílies burgeses es van traslladar a l'Eixample, principalment al voltant del passeig de Gràcia i la rambla de Catalunya. Amb els anys, van migrar cap a Sant Gervasi, la Bonanova i, cada cop més, a Sarrià i Pedralbes. D'aquesta manera, la ciutat es va dividir en dues parts, la burgesa i la treballadora.

Els treballadors immigrants i els autòctons es concentraven en guetos proletaris. Els ideòlegs burgesos van començar a carregar contra els immigrants acusant-los de portar idees estranyes i perjudicials per l'estabilitat i els principis tradicionals, cristians i catalans. Inspirant-se en un discurs racista, socialdarwinista i colonialista, presentaven les persones migrades com éssers moralment inadequats, que vivien en estat de barbarisme primitiu i que formaven el cor criminal de la ciutat. Un dels extrems d'aquesta tendència van ser els escrits obertament racistes i xenòfobs de Pere Rosell -diputat d'ERC al primer Parlament de Catalunya-, que feia esment especial a l'abisme psicològic, moral i religiós existent entre catalans i castellans i destacava els riscos dels matrimonis mixtos, que eren "aberracions mentals, degeneració biològica i esquerament de la moralitat".

El 1931, des de la Generalitat, ERC afirmava que l'atur era culpa d'una oferta excessiva de mà d'obra perquè hi havia massa immigrants i advocava per la repatriació dels immigrants no catalans. Poc després de proclamar-se la República, la Generalitat i l'Ajuntament van llogar un tren per portar els immigrants de tornada cap al sud. Per tota la ciutat, van aparèixer cartells anunciant el viatge i promentent menjar i beguda gratis pel trajecte, que durava més d'un dia.

Un tren ple de passatgers va deixar Barcelona rumb al sud, però va ser obligat a aturar-se a la Bordeta, el punt més proper a la Torrassa de la línia ferroviària. Quan es va tornar a posar en marxa, gairebé tots els immigrants havien fugit amb el menjar i la beguda. Després d'aquest fracàs, ERC va optar per la repatriació forçosa, que també va ser un desastre.

. EL CIGALÓ

"L'art no és mai innocent"

Gisela Bombià. Llicenciada en Belles Arts, il·lustradora de professió i, ara mateix, sense feina. Dedica el seu temps, ara que en té molt, a militar dins una organització política -En Lluita- i focalitzar la seva creació artística en varies lluites com, per exemple, l'Assemblea d'Aturats de Barcelona, l'Associació de Veïns de Gallecs i la Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït.

Manel Ros

Quina relació creus que tenen l'art i la política?

Tota creació artística està prenyada de la societat a la qual pertany i les seves circumstàncies. Tota obra és la resposta a un determinat context històric, polític i geogràfic i, per tant, a un discurs posicionat de l'artista, que pot tenir una postura més o menys política. Això fa que l'obra d'art no sigui mai essencialment *innocent* o buida de contingut polític.

Fa poc que estàs organitzada. Per què vas fer aquest pas?

Des de petita, a casa, la injustícia i qualsevol tipus d'opressió sempre ens han indignat. Així que, amb el temps, va arribar un punt que creia absurd no posicionar-me de manera

activa i treballar per allò que crec i allò que es pot transformar. Llavors, vaig decidir militar a una organització, a la vegada, dirigir una part del meu treball artístic cap a aquesta lluita política.

Què feu a la Plataforma per la Defensa de Gallecs?

Gallecs és un parc natural situat majoritàriament entre els municipis de Mollet del Vallès, Palau de Plegamans i Parets -entre d'altres- i que, per aquest fet, es troba en risc de ser destruït per infraestructures com el 4art cinturó, polígons industrials, etc. Fa 30 anys que la gent del Vallès lluita per mantenir Gallecs verd i uns dels grups que ho intentem som els de la Plataforma per a la Defensa de Gallecs que, cansats de la desinformació deliberada i la seva falsa protecció, vam decidir actuar al respecte.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

En resposta a
"Nen o cafetera"

Eva Carrera

Em manifesto en contra de l'article "Nen o cafetera" de Jaume Barrull. De manera irreductible. Com una necessitat d'expressar la meua ràbia i malestar pel fet que la DIRECTA publiqui un article tan reaccionari com aquest, carregat de misogínia, infàmia i demagogia, ple de generalitzacions, estereotips sense cap fonament i opinions que podrien anar de la mà de les d'E-Cristians, per exemple. És una declaració de guerra vers les dones, vers el feminisme, vers el treball polític que fem moltes dia a dia.

La DIRECTA hauria de reflexionar acuradament i políticament sobre quin tipus de filtres empra per decidir quan publica o no un article i, per més sorpresa, quan no hi ha ni un argument polític en tot el text (més aviat sembla que respon a algun trauma personal de l'autor). Com a rectificació, seria tot un gest que publicués aquest article a la DIRECTA, per oferir una visió més realista de l'assumpte i poder contestar tots els desperdícis que ens ha fet llegir el tal Barrull.

Carrega duríssimament contra l'avortament amb un discurs patètic d'infantilització i culpabilització vers la dona i la seva suposada irresponsabilitat per fresca i inconscient i escup contra les adolescents (quan suposen un 12,8% dels avortaments) i moltes altres *variétés* sense fonaments (és a dir, invencions que provenen de la seva *moralina* estúpida).

I Barrull, quan esmentis dades, no te les inventis, ja que no es pot parlar del tema tan a la lleugera, amb frases com "... alguna cosa falla si entre les adoles-

cents hi ha tants embarassos no desitjats com apunten. Milers, ara no en recordo la quantitat...". Impresionable. [...]

Dones-recipient de fetus amb drets

Esther Sancho
Lleida

Costa de creure que el debat ètic sobre l'avortament no sigui ja un debat superat, si més no, entre la gent que compartim una certa cultura d'esquerres, un pòsit que ens ha anat quedant després d'anys de lluita feminista.

No és que prefereixi tancar files, censurar tota veu discordant ni que tots els nostres mitjans hagin de fer gala d'un radicalisme estètic en pro d'una postura perquè s'entengui que és la correcta. Però allò que, al meu parer, ens podem estalviar totes plegades és donar passes enrere per discutir els drets més elementals com si acabéssim de sortir de la caverna. I aquestes reculades han arribat, amb l'excusa de la reforma legal de l'avortament, en forma de debats televisius, articles de premsa i fòrums a la xarxa que ens han fet escoltar -fins i tot a la columna de la DIRECTA- piles de respostes disfressades de preguntes.

Ara bé, no he sabut trobar ni una sola d'aquestes opinions que qüestionen el dret de les dones de decidir en boca de cap articulista dona, sinó d'homes que parlen de les afectades amb expressions com "gent que avorta"... com si la gestació d'una criatura humana no es donés

exclusivament dins el cos de les dones. I aquí rau la qüestió. De nou -i ja van milions d'anys-, es confon la sexualitat i la reproducció. Fins quan caldrà repetir que les dones tenim dret al sexe pel sexe? Fins quan caldrà dir que quedar-se embarassada i esperar una criatura són coses diferents que poden ser contradictòries? Sembla que, en algun racó de l'inconscient de moltes generacions, rebrota una ensenyança -apresa a base d'anys de governs, religions i règims que han empresonat, estereotipat i castrat les llibertats sexuals de milions de persones- que ens imposa una llei moral infrangible, segons la qual cal castigar-se a una mateixa per haver pres decisions *errònies* en el moment de fer sexe i, si una dona (ningú assenyalava l'home) no ha pres mesures anticonceptives i s'ha quedat en estat, el que ha de fer és tirar endavant la gestació fins al naixement d'un fill o filla. Tota decisió que no sigui aquesta pot ser titllada d'infantil, immoral, incoherent, frívola o contrària a la vida humana.

Tots aquests que us preocupen tant pels drets de la *vida prenatal* -a la qual el propi Constitucional nega la condició de persona- potser oblidem que la dona sí que és una vida humana plena, subjecte de drets i digna de protecció i que res ni ningú no la pot obligar ni a concebre ni a gestar ni a parir criatures i que, en aquest procés, també hi ha intervingut un home a qui ningú fa aquest judici de moralitat.

Estimats companys a qui genera tants dubtes el dret de l'avortament, si creieu que les dones hem de restar sotmeses als presumptes drets d'un projecte fetal és que ens atribuiu menys drets que al llinx dels capellans. Fora de sarcasmes, us he d'agradar -si més no- la sinceritat, però us la demano no sols a l'hora d'escriure sinó, també, per reflexionar sincerament i parar atenció a una pregunta: en quin moment la dona esdevindrà una persona autònoma amb dret de decidir sense dependències ni tutelles?

, així està el pati

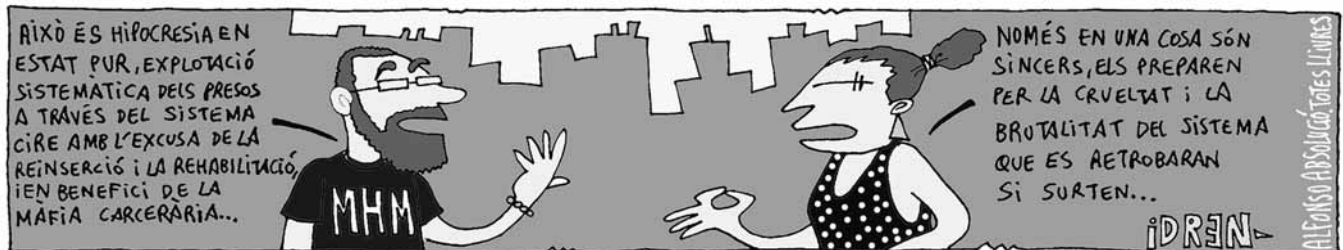
Prescriu la condemna a un
processat pel 12-0 | PÀG. 10

Condemna pels detinguts del
cas Hammerskin | PÀG. 12

Nou casal okupat a la ciutat
de Mataró | PÀG. 13

Sabotatges en commemoració
de la Setmana Tràgica | PÀG. 13

QUECHUA

RAÏMAT • EL TALLER DEL CENTRE D'INICIATIVES PER A LA REINSEPCIÓ ES VA CREAR L'ANY 1992 I ÉS EL MÉS ANTIC DELS TRES QUE HI HA

Els presos dels tallers del CIRE a Raimat denuncien explotació laboral

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Els tallers del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (CIRE) de Raimat (Segrià) han estat denunciats una altra vegada per l'explotació laboral que pateixen les seves treballadores. Mitjançant un comunicat, el pres anarquista Amadeu Casellas denuncia les condicions laborals i senyala com a responsables al director del CIRE a Lleida, Manuel Revuelta, i Luis Abadia, cap dels carcellers de la presó de Ponent. Manuel Revuelta va ser nomenat director de la presó de Lleida el 1986. Abans, havia estat director de Nanclares de Oca. Amadeu Casellas ja els va denunciar el 2002.

Els tallers exteriors

El CIRE es va crear el 1989. El primer taller exterior va obrir l'any 1992 a Raimat. Amb l'arribada del tripartit, aquesta empresa ha passat del secretisme a una política publicitària sota la màxima *el treball us farà lliures*. El 2007 es va obrir un nou taller a Montmeló i el 2008 un altre a la seu de la multinacional Claved, a Lliçà de Vall. Aquest tipus de treball només es dona a Catalunya, on la Generalitat té competència en presons. També han creat una web i una marca comercial amb una botiga *on-line*. La Generalitat va promulgar el decret 116/2008 de 10 de juny, amb el qual "s'agilitzaven els tràmits perquè les empreses li encarreguessin feines".

A Raimat es treballa per 72 empreses, de les 171 que actuen a Ponent. Les denúncies sobre les condicions d'explotació van arribar amb l'augment de la lluita dins i fora de les presons a partir de l'any 2000. Les persones preses denunciaven que no cotitzaven a la seguretat social, els sous miserables que percebien, el cobrament per peça o per pes i el tracte rebut per part dels carcellers. Aquest taller va patir un atac incendiari l'octubre de 2005.

Exterior del recinte on s'ubica la nau industrial Raimat, on els presos treballen pel CIRE.

Concentracions per la llibertat d'Amadeu

Un centenar de persones es van concentrar el dissabte 25 a la plaça Sant Jaume de Barcelona per reclamar la llibertat d'Amadeu Casellas. Aquest pres anarquista es troba en vaga de fam indefinida des del 15 de juliol i ja és la tercera vaga de fam que du a terme durant els darrers quatre mesos. L'estiu de l'any passat, va romandre gairebé vuitanta dies sense menjar. En aquella ocasió, va aturar la vaga després d'un acord amb el director de la presó de Quatre Camins i la Direcció General de Serveis Penitenciaris (DGSP) amb la mediació del Síndic de Greuges. Amb aquest pacte,

va aconseguir el compromís d'iniciar un programa individualitzat per accedir a permisos i a un tercer grau. Davant l'incompliment dels acords, Amadeu Casellas va reiniciar la seva lluita i va començar a escriure articles on denunciava els responsables de la DGSP i a iniciar noves vagues de fam. Com a conseqüència, la seva correspondència i les seves comunicacions han estat intervingudes. Aquesta setmana ha estat traslladat des de Brians 2 a la presó de Quatre Camins i retornat a una situació de primer grau. Amadeu Casellas, però, es manté animat. El seu estat de salut física és de-

bil i, per tant, és possible que d'aquí poc temps el traslladin a l'Hospital Penitenciari de Terrassa. A Madrid i Saragossa també es van convocar concentracions de suport al pres.

MARXA DE TORXES A SANTS

El mateix dissabte 25 al vespre, una marxa de torxes pel barri barceloní de Sants va aplegar una cinquantena de persones. Les manifestants van tallar la carretera de Sants durant deu minuts i van recórrer diversos carrers del barri. Va ser l'últim acte d'una jornada antirepressiva organitzada a la plaça de La Farga.

CENTRE D'INICIATIVES PER A LA REINSEPCIÓ

EMPRESA PÚBLICA DEL
DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA

OBJECTIU: "Reinserció sociolaboral de les persones privades de llibertat, a través de la formació professional i el treball productiu".

SEU: Gran de Gràcia, 226, Barcelona
WEB: www.cirecat.org

BOTIGA ON-LINE: www.madeincire.cat

BENEFICIS 2008: 62.324 euros

TREBALLADORES 2008: 3.124

RESPONSABLES POLÍTICS: Montserrat Tura (consellera de Justícia), Albert Batlle (secretari de Serveis Penitenciaris), Adolf Cabruja (gerent), Lluís Franco (director dels Serveis Territorials de Justícia de Lleida), Manuel Revuelta (director del CIRE, àrea Lleida i Tarragona)

CONSELL ASSESSOR: Consell General de Cambres de Catalunya, Foment del Treball, UGT, CCOO, FE-PIME, PIMEC.

ALGUNS BENEFICIARIS

ASSOCIACIONS EMPRESARIALS: AEBALL, UPMBALL, Patronal Cecot.

EMPRESSES: Agudé Ceràmica Diseny SL, Aisman, Arcasa & Clece, Bahisa, Barceló Hotels & Resorts, Bitron, CJM, Claved, Creu Roja, Distrex Ibérica, Factory Bag, Faders, Fundació SIDA i Societat, Gates, grup Fluidra-Astralpool, Iberoamericana de Hilados y Tejidos SA, Industrias Castellón, Infopyme Comunicaciones SA, Inoxnàutica, Kostal, La Caixa, Manufactura Moderna de Metales, Mercabarna, Probike, Producciones Mitjavila, Promotora de Mercados Eléctricos SA, Pukka's, Sadeca, Telefónica, Vaho.

INSTITUCIONS: 2 ajuntaments (Salou i Castelldefels), 6 consorci, 14 departaments de la Generalitat, 2 universitats.

ALTRES: Expo Saragossa'08

, així està el pati

BARCELONA • L'ÚS D'ARMES NO REGLAMENTÀRIES, AVALAT AMB SENTÈNCIES DE 1907, 1922, 1933, 1958 I 1968

Tres anys de presó per l'encausat de la manifestació del kubotan

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

El dimecres 22 de juliol es va fer pública la sentència condemnatòria contra Alfonso H. pels fets ocorreguts durant la manifestació del maig de 2007, en què un mossos d'esquadra va rebre un cop de puny mentre feia servir un arma no reglamentària –el kubotan– per controlar la marxa en defensa dels espais okupats. Al judici que es va celebrar el 14 de juliol, el policia va afirmar que portava un kubotan per controlar aquella manifestació i el jutge Luis Martínez Durán ha legitimat l'actuació policial i, a la sentència, afirma que "l'actuació de l'agent de l'autoritat discorria dins els límits legals i reglamentàriament establerts". El titular del jutjat penal 5 de Barcelona assegura que fer servir un arma no reglamentària no anul·la la protecció penal especial que té com a agent de l'autoritat, una versió que sustenta amb sentències dels anys 1907, 1922, 1933, 1958 i 1968. Així doncs, la sentència ha admès plenament les conclusions del ministeri fiscal, que afirmava que l'autoria del cop de puny a l'agent va quedar plenament provada durant la vista oral que es va celebrar el 14 de juliol a la Ciutat Judicial (a l'Hospitalet de Llobregat). En conseqüència, ha condemnat Alfonso H. a tres anys de presó pels delictes d'atemptat a l'autoritat, lesions i

ALBERT GARCIA

a pagar una multa de 5.000 euros. El condemnat ha manifestat la voluntat de recórrer la sentència basant-se en alguns dels arguments que va anunciar el seu advocat al judici. Una condemna ferma d'aquest tipus suposaria un ingrés a presó, ja que el condemnat té antecedents penals.

El recurs de la defensa reclamarà que es dugui a terme la declaració dels dos testimonis participants a la manifestació que el jutge no va admetre al judici. També es nega la prova del vídeo presentat pels Mossos d'Esquadra que va proposar l'acusació, ja que –segons la defensa– no s'hi detalla l'autoria del

cop ni s'identifica el lloc dels fets ni es coneix la gravació original. A la vegada, insistirà –tal com va fer a la vista oral– en el fet que l'actuació del mossos d'esquadra no s'emmarcava en la legalitat, ja que no complia el reglament d'armes perquè portava una arma no reglamentària, el kubotan. En aquest cas, l'agent

policia no tindria la protecció jurídica com a "agent de l'autoritat" i el cas es dirimiria com un conflicte entre ciutadans, amb la qual cosa el delictes d'atemptat a l'autoritat no seria aplicable.

66 hores a la comissaria

La major part de la sentència resta creditat a les tortures psicològiques que va denunciar haver rebut Alfonso H., veí de l'Hospitalet, durant la seva detenció de 66 hores a la comissaria, 33 de les quals van passar sense comunicar-ho al Col·legi d'Advocats ni designar un advocat d'ofici. El recurs de la defensa també al·legarà que les declaracions a comissaria no es poden considerar com a prova perquè van ser preses sota tortura. Com que el jutjat no accepta les coaccions denunciades per l'acusat, atorga credibilitat a les declaracions que va fer a la comissaria, on va afirmar que havia "empès" un agent enmig d'una manifestació molt agressiva. Alfonso H. no reconeix haver fet aquesta declaració al jutjat de guàrdia ni al d'instrucció i l'advocat d'ofici que es va presentar a la comissaria no va signar l'atestat dels Mossos –que inclou unes fotografies– on, suposadament, l'acusat es confessava autor del cop de puny. La defensa de l'acusat topa amb les dificultats de provar les presumptes tortures i maltractaments rebuts, per la complexitat afegida que serien de caire psicològic.

BARCELONA • DEU ANYS DESPRÉS DELS FETS, ENCARA HI HAVIA DUES PERSONES AMB EL PROCÉS OBERT, EN QUEDA UNA

S'arxiva la causa contra un manifestant antifeixista del 12-0 de 1999

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

El 12 d'octubre de 1999 va començar una odissea judicial per les 26 persones detingudes durant els enfrontaments amb la policia per evitar una concentració feixista al barri de Sants (Barcelona). Setze condemnats de dos anys de presó, una de quatre i una persona que encara es troba en risc d'ingrés a presó. Gairebé deu anys després dels fets, encara hi havia dues persones que arrossegaven les conseqüències repressives fruit de la seva negativa a pagar una pena multa de 1.800 euros. Ambdues s'han afegit a la campanya d'insubmissió a les penes multa, cosa que ha fet que el jutjat d'execució hagi amenaçat una d'aquestes persones amb l'ingrés imminent a la presó si no satisfia la multa. Unes setmanes després, precisament aquesta persona ha rebut la comunicació de l'arxivament de la causa per prescripció de condemna.

Algunes detingudes del 12 d'octubre de 1999 s'adhereixen a la campanya d'insubmissió a les penes multa

ARXIU MIREIA COMAS

Detenció a carretera de Sants, Barcelona, el 12 d'octubre de 1999.

entenent que "la seva és una condemna política i que les penes multa són un mitjà de xantatge que utilitza l'Estat per criminalitzar la dissidència i la pobresa". Fruit de la seva persistència per no pagar la pena multa ni deixar-se intimidar per les amenaces de presó i gràcies a la lentitud del siste-

ma judicial, fa pocs dies, la condemna ha prescrit. Tot i així, encara avui, quasi deu anys després dels fets, hi ha una persona amb el procés obert que rep requeriments de pagament d'una pena multa que no està disposada a pagar, cosa que li comporta el risc d'ingressar a la presó.

L'ODISSEA, BREU CRONOLOGIA JUDICIAL

12 OCTUBRE 99. Manifestació convocada per la Plataforma Antifeixista a Sants (Barcelona). Acaba amb 26 persones detingudes.

14-22 OCTUBRE 99. Disset persones ingressen a presó en règim preventiu i surten vuit dies després, fruit de les mobilitzacions i les accions al carrer.

22 OCTUBRE 99 - FEBRER 03. Es constitueix l'Assemblea de Detinguts i Detingudes dels 12 d'octubre, que aplega les més de cent persones detingudes durant els darrers cinc anys. També es constitueix la MAPAFS (Mares i Pares Alertats pels Fets de Sants) i la Plataforma per un 12 d'octubre en llibertat.

14 FEBRER 03. El judici contra els manifestants antifeixistes dura cinc dies.

MARÇ DE 2004. L'Audiència de Barcelona ratifica la sentència: condemna ferma de dos anys, una pena de multa de deu mesos a sis euros al dia (un total de 1.800 euros) i una responsabilitat civil de 2.400 euros per tothom, a més d'una condemna de quatre anys de presó a una persona d'Igualada. Algunes persones recorren al Tribunal Constitucional i demanen l'indult amb el mateix resultat.

2004-2009. Es continua fent difusió dels casos i de la lluita antifeixista. L'Assemblea de Detinguts i Detingudes es dissol. Les execucions de les condemnes arriben a cadascuna de les afectades en diferents moments. Hi ha gent que paga les penes multa i, llavors, li concedeixen un auto de suspensió dels dos anys de presó si no té antecedents i demostra arrelament social. S'engega la campanya d'insubmissió a les penes multa.

JULIOL DE 2009. Les dues persones que es neguen a pagar la pena multa reben requeriments de pagament i una d'elles rep la comunicació que no se suspèn la condemna de presó si no satisfà la pena multa. Tres setmanes després, el mateix jutjat comunica a aquesta mateixa persona que s'arxiva la causa. L'altra persona encara podria ingressar a presó.

, així està el pati

HORTA DE SANT JOAN • AL PARC DE BOMBERS D'HORTA, NO HI HAVIA BOMBERS, CAP HELICÒPTER I L'ÚNIC CAMIÓ ESTAVA ESPATLLAT

El veïnat apunta la manca de prevenció com a origen de l'incendi dels Ports

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

El dimarts 21 de juliol, quatre bombers van morir a Horta de Sant Joan (Terra Alta) i dos més van resultar ferits greument -un d'ells va morir el divendres, l'altre continua hospitalitzat amb cremades al 75 per cent del cos. Segons el relat de la Plataforma en Defensa de la Terra Alta, el dimarts 20, abans de les nou del vespre, es va iniciar un foc al Parc Natural dels Ports. A les nou ja s'havia donat l'avís al telèfon d'emergències 112 i, al parc de bombers d'Horta, no hi havia cap bomber perquè ja havia acabat la jornada laboral. Tampoc hi havia cap helicòpter i l'únic camió amb què es comptava estava espatllat. No va arribar cap avió, tot i que encara quedava una hora de llum solar. Així va començar un dels focs més tràgics dels darrers anys a Catalunya. Per molta gent, era la *crònica d'una mort anunciada*, ja que -cada estiu- la gran massa forestal sense netejar i el fet de tenir una dotació de bombers insuficient augmentaven les probabilitats que es produís un gran incendi. Les "extremes condicions meteorològiques" de què parlen tots els mitjans de comunicació són les habituals a la zona.

Les "extremes condicions meteorològiques" són les habituals a la zona

Era un foc que hagués passat a la història com tants d'altres de la mateixa magnitud fins que, de cop, van morir quatre persones (i una cinque-

Vista de l'incendi amb la Serra d'Horta al fons

na que havia quedat ferida greu). A partir d'aquí, l'incendi "es va polititzar per complet i es va sobredimensionar, amb la qual cosa les decisions són més polítiques que efectives perquè hi ha por de més morts", segons explica Jesús Carbó, veí d'Horta de Sant Joan. Carbó explica que la gent del territori sabia com arribar millor i més ràpid als llocs i que calia comptar amb el seu coneixement orogràfic i

meteorològic i amb els seus consells. Com que no es va consultar la població sobre les particularitats del terreny i el microclima, els comandaments de bombers no van preveure el canvi de vent que amb certa regularitat es produeix a aquella hora de la tarda a la zona. L'experiència a Prat del Comte, on la col·laboració de la gent va ser crucial quan el foc s'apropava, n'és un bon exemple.

Una de les crítiques més publicades en relació a l'actuació contra el foc va ser la de l'alcalde d'Horta, Àngel Ferras (CIU), que va denunciar un relaxament dels comandaments del cos de bombers. Alguns alcaldes de la zona han qüestionat la rigidesa i l'ex-

vivien progressivament, cosa que va provocar l'abandonament dels cultius i els ramats. L'explotació del bosc va passar a ser responsabilitat de les administracions de l'Estat fins que, l'any 2001, la Generalitat va declarar 35.000 hectàrees de la zona com a Parc Natural dels Ports. Com explica Carbó: "Els polítics fomenten el parc i li donen projecció, però no el doten de recursos per mantenir-lo" i, per tant, no es cuiden els camins, els rierols i el sotabosc. Els tallafocs i les tasques de manteniment i neteja que du a terme l'administració són insuficients a la zona i, a més, pels particulars, dins i fora del parc, qualsevol procés d'explotació -ramat, negoci, activitat agrària, etc.- es fa carregós i burocràtic, ja que fins i tot hi ha dificultats per netejar.

Molta gent del poble opina que el govern és massa restrictiu amb la crema de rostolls i que, d'altra banda, no ha mantingut en bon estat un tallafoc de 60 metres fet fa dos anys al perímetre del parc i que, en aquest darrer incendi, no ha funcionat perquè estava brut. Bona part de l'incendi ha afectat terrenys que -incomprendiblement, per alguna gent- van quedar fora del Parc Natural dels Ports el 2001. La Vall del Canalet, Santa Bàrbara, la serra de Buscarons, la serra de Pàndols i la serra de Cavalls constitueixen un connector biològic important, raó per la qual aquests espais formaven part d'un projecte de Parc Natural de la Generalitat republicana.

OPINIÓ

"Que serveixi per alguna cosa"

Jesús Carbó Izquierdo
Veí d'Horta de Sant Joan

Davant les moltes incerteses i interpretacions sobre l'inici del foc i les causes de la mort dels bombers, hi ha coses molt clares. Per respecte als bombers morts i ferits i a tots els seus familiars i amics, no pot quedar un sol dubte, la veritat és el mínim que els podem oferir. No es tracta de buscar culpables, sinó errors. Si va ressonar una frase durant els funerals d'ara, de Guadalajara i molts altres és "Que serveixi per alguna cosa". Una de les màximes dels Grups de Recolzament d'Accions Forestals és que els focs s'apaguen a l'hivern i no a l'estiu, tenim uns cossos que són referent arreu del món i una prevenció inexistent. Els polítics han de permetre que els

representants dels pobles i els dels cossos d'extinció s'asseguin a la mateixa taula i ells només han d'escollir. Quan un incendi és dirigit pels polítics, les prioritats canvien.

El foc ha estat provocat? Per descomptat. Tant se val si a causa d'un llamp o de l'acció humana. Un país que oblidat que està format per la terra i la seva gent i es queda amb la concepció política o filosòfica no és un país. És un incendi provocat per la deixadesa de la casta política actual i passada, que no té cap línia d'actuació mediambiental. La MAT, la massificació eòlica, les incineradores, la contaminació per radiacions d'alta tensió o les antenes són una constatació d'això, igual que la falta de prevenció d'incendis. Algun dia, la Generalitat haurà d'inventar l'ofici de pagès -el gran oblidat de la

política- perquè són ells qui cuiden la terra i prevenen incendis i fan menjar i mantenen els pobles i el català. Volem que l'actual model metropolità de ciment i ferro i deshumanització s'estengui per tota la nostra superfície? Quants estius, incendis i morts calen per canviar de política?

Per últim, només dir que he tingut la sort -sí, la sort- d'assistir a quatre dels cinc funerals dels bombers morts a Horta. Mai a la vida havia sentit tanta admiració per gent que no coneixia, tant d'orgull per la gent que parlava d'ells i tanta gratitud per uns pares, familiars i amics que els han anat a acomiadar. Gràcies a tots i als polítics un prec: respecte la seva mort amb la veritat i que serveixi per alguna cosa.

La col·laboració de la gent va ser crucial quan el foc s'apropava a Prat del Comte

cessiu seguiment de protocols dels comandaments, que negaven la col·laboració de la gent dels pobles. La població també ha criticat molt la desinformació respecte a la gestió i l'avanç del foc, ja que ni el propi alcalde d'Horta rebia informacions de primera mà i tothom havia de saber com evolucionaven les flames pels mitjans de comunicació.

El Parc Natural dels Ports

La Generalitat no ha destinat prou recursos a protegir el Parc Natural, tot i el seu alt valor ambiental i l'elevat risc d'incendi que registra. Anys enrere, la població d'Horta vivia al camp i als masos i tenia cura del terreny forestal. A les darreries del franquisme, es van començar a expropiar finques i es va fer fora aquells que hi

, així està el pati

TRIBUNALS • JOSÉ EDUARDO CHAPELA, VEÍ DE MALGRAT DE MAR, ÉS CONDEMNAT COM A CAP DE L'ORGANITZACIÓ NEONAZI

El judici als Hammerskin clou amb penes de presó i la seva il·legalització

Higinia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

La secció setena de l'Audiència Provincial de Madrid ha condemnat quinze membres de la secció espanyola de l'organització neonazi internacional Hammerskin a penes de 18 mesos de presó per un delictes d'associació il·lícita. La sentència, feta pública el dijous 23 de juliol, considera acreditat que la finalitat del grup era estendre l'odi i la discriminació i fomentar la violència racista, motiu pel qual decreta la seva il·legalització.

Després de la vista oral, la fiscalia va rebaixar la petició inicial de penes d'entre 3 i 6 anys a la meitat

La resolució certifica que el cap de Hammerskins-Espanya era José Eduardo Chapela Herrero, àlies *Chape*, de 42 anys i veí de Malgrat de Mar, per la qual cosa el condemna a 30 mesos de presó. La resta -entre ells l'històric dirigent de les Brigades Blanquiazules de l'Espanyol Fernando Sanmames Torrecilla, conegut com a *Freddy*- han estat condemnats a 18

Dos acusats del grup neonazi Hammerskin surten de l'Audiència Provincial de Madrid

mesos de presó. A Angel M, li afegeixen una pena addicional d'un any per tinença il·lícita d'armes. Després de la vista oral, la fiscalia ja havia rebaxat la petició inicial de penes d'entre 3 i 6 anys a la meitat. D'altra banda, cadascun dels quinze condemnats haurà d'abonar una multa de 2.700 euros. Els condemnats van ser detinguts el

març de 2004 en el marc de l'operació *Punyal* -duta a terme inicialment a Madrid, però que va suposar detencions a Catalunya i el País Valencià-, després d'una investigació on es van intervenir diverses línies telefòniques. També concorria com a prova el testimoni protegit del controvertit periodista Antonio Salas, autor de

Diari d'un skin. La sentència ordena alhora la dissolució de l'organització i el cessament de qualsevol activitat d'un grup neonazi "estructurat, organitzat i jerarquitzat amb caràcter permanent des de l'any 2000", actiu en la difusió de l'homofòbia, la xenofòbia i l'antisemitisme i amb finalitats delictives i promotores de la violència.

Acusació popular

Per Esteban Ibarra, del Movimiento contra la Intolerància, que exercia l'acusació popular, la sentència constitueix un "avenç en la lluita contra el racisme i la xenofòbia" i esdevé "la primera sentència que condemna un grup neonazi per associació il·lícita". En un comunicat escrit per l'organització arran de la sentència, l'entitat insisteix que la resolució judicial -la primera on es decreta una il·legalització en aplicació de l'article 515 del Codi Penal- donava carpetada a un període en què els grups neonazis han gaudit de plena impunitat als camps de futbol, al carrer i a Internet i on no s'estaven aplicant les lleis contra la discriminació promulgades el llunyà 1995. El comunicat cloïa amb l'afirmació que, tot i que quedava molta feina per fer, la denúncia antifeixista als tribunals "era el camí" per combatre el neofeixisme.

El proper judici contra les trames de l'extrema dreta a casa nostra està previst aquesta tardor a València, l'espai on s'han produït el major nombre de denúncies i manifestacions d'odi durant els darrers anys. La vista oral per l'anomenada operació *Panzer* -l'operació policial més gran contra l'extrema dreta a València- asseurà 27 neonazis en un sumari on Acció Popular contra la Impunitat, integrada per 50 entitats, organitzacions i associacions es persona com a acusació.

CASTELLDEFELS • PERSEGUIT PER LA POLICIA LOCAL

Un venedor de 'top manta' mor atropellat pel tren quan fugia

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

Les associacions Sense Papers de Terrassa i Nòmades del segle XXI, membres de l'Oficina de Drets Socials, van convocar una roda de premsa, el divendres 24 de juliol, per demanar que s'aclareixin públicament les circumstàncies de la mort d'Ibrahima Diop, un noi senegalès de 30 anys que va ser atropellat mortalment el 13 de juliol a l'estació de Castelldefels Platja quan el perseguia la policia local. El jove senegalès va ser envestit pel tren quan creuava les vies juntament amb altres venedors.

Segons van informar les dues organitzacions i el seu advocat, Pau Rius, "de moment no s'ha investigat res" i no s'ha tingut accés a l'expedient dels fets, tramitat a Vilanova i la Geltrú. L'advocat també ha denunciat que no s'han donat detalls dels fets a la família del noi. Encara no han deci-

dit si posaran una denúncia pels fets o hi haurà mobilitzacions per denunciar l'actitud de la policia, "que criminalitza els que no tenen recursos". Una de les dificultats amb què es troben les associacions, segons van explicar, és la por que tenen els companys d'Ibrahima de denunciar la policia arran de la seva situació legal. Pau Rius va explicar que Ibrahima, que feia dos anys que havia arribat als Països Catalans, residia a Manresa i cada dia feia el trajecte fins a Castelldefels per subsistir.

Al comunicat, les associacions també expliquen la campanya per la despenalització del *top manta* que estan duent a terme, a partir d'un manifest on reclamen "al govern i al Parlament una modificació del text sancionador, amb l'objectiu de no criminalitzar la pobresa i la gent pobre i buscar respostes proporcionades i adequades a la situació personal dels venedors ambulants".

Protesta contra les traves per obtenir 'papers'

Uns 200 immigrants de l'Índia, Bangla Desh i el Nepal es van concentrar el 25 de juliol a la Rambla del Raval de Barcelona per exigir al govern de l'Estat espanyol que accepti els seus certificats penals, un dels requisits per poder regularitzar la seva situació. Segons van explicar en un comunicat, la falta d'un acord entre l'Estat i els seus governs respectius implica que "milers de ciutadans" que resideixen a l'Estat des de fa més de tres anys continuïn sense tenir papers. Durant la concentració, van criticar que s'estan "tancant les portes" a milers de persones amb el pretext de la crisi econòmica, "de la qual els immigrants no són culpables, sinó víctimes". En la mateixa línia, van lamentar que la reforma de la llei d'estrangeria suposés noves traves, motiu pel qual van demanar que s'aturés la reforma i es derogués la llei. ALBERT MARTÍNEZ

, així està el pati

TERRASSA • PACTEN RESPECTAR LES OCUPACIONS ANTERIORS A 2006

La solidaritat veïnal impedeix tres desnonaments

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

El barri del Vilardell està en ple procés de regulació. Els casos de traspassos il·legals daten de fa 30 anys –quan el bloc de pisos de protecció oficial va ser ocupat– i els traspassos s'han succeït durant generacions. L'empresa catalana gestora d'habitatge públic i social ADIGSA ha decidit acabar amb la situació. Junta-ment amb la FAVT, la Federació d'Associació d'Habitatge Social de Catalunya i l'Associació de Veïns de Vilardell, va pactar respectar les ocupacions anteriors al maig de 2006. El veïnat empadronat abans es pot donar d'alta com a llogater, mentre que les ocupacions posteriors seran denunciades i les persones ocupants desnonades. ADIGSA es va comprometre a revisar cada cas i, mentrestant, el veïnat podria aportar la docu-

mentació que acredite que hi vivien abans de la data indicada.

La plataforma veïnal, però, assegura que la comissió de seguiment del protocol d'actuació els està engan-nyant, ja que dues famílies –l'ocupació de les quals és posterior al 2006– han rebut l'ordre judicial per abandonar els pisos sense previ avís. Els veïns i veïnes fan costat a la família i fins i tot van impedir l'entrada dels agents judicials. Maria Luisa Giménez és la portaveu de la Plataforma d'Afectats pels desnonaments de Vilardell: "Estem d'acord que no se segueixin ocupant cases, però als que ja hi som, que ens deixin viure. Volem pagar la nostra renda –que ja ho fem–, la nostra comunitat i que ens facin un contracte". També assegura que "la informació per part de l'associació de veïns anterior no ha arribat" i que "sempre hi ha-gut traspassos i s'han arreglat els pa-pers".

Després de fer dues manifesta-cions a l'avinguda de Madrid, el dime-cres 22 de juliol, el veïnat es va con-centrar davant l'Ajuntament. Amb consignes com *No som il·legals, o Na-varro i ADIGSA còmplices*, han acon-segut que la tinent d'alcalde de Pla-nificació Urbanística i Territori, Carme Labòria, els prometi una reu-nió urgent amb ADIGSA. Labòria as-segura que s'estan buscant solucions a la situació d'aquestes persones i que "l'Ajuntament és sensible a la re-lalitat del Vilardell".

Can Tusell

Al –també humil– barri de Can Tusell, el veïnat va impedir un nou desnona-ment. L'ocupant de l'immoble, amb un fill petit, assegura que pagava les des-peses i que el seu pare s'encarregava del lloguer. Demana temps i informa-ció per arreglar la situació perquè "no-més li quedi el carrer".

MATARÓ • EL NOU CASAL DUIA 25 ANYS ABANDONAT

Maulets okupa una casa al centre de la ciutat

KIKO MONTORO

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

La matinada del 27 de juliol, coinci-dint amb les matinades de la festa major de la ciutat de Mataró (Mares-me), un grup de persones va okupar un immoble situat al número 42 del carrer Argentona, al centre de la ciu-tat. Tot i que l'okupació s'ha gestio-nant des de Maulets-Maresme, la ini-ciativa ha rebut el suport de diverses persones i col·lectius de la comarca.

Malgrat la situació de l'edifici –molt cèntrica i propera als actes de festa major–, la policia no va aparèixer al lloc dels fets fins al migdia. Diversos policies municipals, acompanyats del propietari de la casa, van aixecar acte i van identificar una persona que es tro-bava a l'interior de la casa. El propietari va esperar que marxessin les patru-lls per comunicar als okupants que, si no marxaven i la policia no els treia, els faria fora ell "a la seva manera".

Ja al vespre, els Mossos d'Esqua-dra van dur a terme diverses identi-ficacions, tant de gent de l'exterior com de l'interior de la casa.

Segons afirmen els okupants, el casal vol ser un espai obert als col·lec-tius de la ciutat. En aquest sentit, el dia 28 al matí, es va celebrar la prime-ra assemblea del grup gestor del ca-sal. D'aquesta primera trobada, en va sortir el nom de l'espai, Casal Popular Les Vinyes. Segons expliquen, el nom s'ha triat per la zona on està situat l'immoble. Al segle XIX, aquesta part del centre històric s'anomenava Les Vinyes, però la burgesia industrial cat-alana va canviar-li el nom per comen-çar a edificar les seves residències de luxe. Així, el número 42 del carrer Ar-gentona s'ha tornat a obrir, després de 25 anys d'abandonament, com a Casal Popular i enmig de luxoses ca-ses modernistes com la Casa Coll i Re-gàs –de Domènech i Muntaner– o el centre d'Art Ca l'Arenes.

20 esglésies sabotejades a Barcelona pel centenari de la Setmana Tràgica

El 26 de juliol una vintena d'esglé-sies de Barcelona van aparèixer pintades, segellades i amb una pudor intensa de bomba fètida. Els centres eclesiàstics de la plaça de Sarrià, el Poblenou (Santa Maria del Taulat i Sagrat Cor), Gràcia (plaça de la Virreina, Sant Felip Neri, Josepets), Sant Gervasi (San-ta Agnès), el Raval (Santa Mònica i de Valldonzella), l'Eixample (Calàbria), Sant Andreu de Palomar (plaça Orfila, carrer Wad-Ras, Monges), el Clot i d'al-tres barris van ser sabotejats per com-memorar el centenari d'una setmana de lluita popular que els jerarques catò-lics van batejar com a tràgica. En un co-municat, les autores consideren que aquells set dies van ser insurreccionals i, per aquest motiu, aquesta acció ho-

menatja les seves protagonistes. A la façana dels centres de culte, van pintar la frase "Cremi o no, l'església fa pu-dor" i van bloquejar algunes de les por-tes per a impedir la celebració de la missa del diumenge. Al mateix text, a banda de repassar tot el que van signi-ficar aquells set dies per la població de Barcelona, conclouen que l'actual insti-tució eclesiàstica manté intacte el seu enorme patrimoni i rep cada any 150 milions d'euros de l'Estat espanyol. Acaben dient: "Tot i que als seus tem-ples hi ha més turistes que creients, la jerarquia catòlica segueix imposant la seva hipòcrita moral. Encara avui pretén controlar i sotmetre els nostres cossos mentre encobreix els abusos se-xuals del seu clergat." AGNÈSTORTOSA

INTERNET

, reportatge

Derry,

Al punt de mira de la UVF (Ulster Volunteer Force), l'intent frustrat d'una nova pintada. Es fa fosc, les mares criden els seus fills perquè tornin a casa, ja és massa tard per jugar al carrer. Per les joves, cada nit hi ha festa, sempre són a temps d'anar a prendre la darrera Guinness. Bogside s'adorm, de nou amb el ma-

TEXT I FOTOGRAFIES: Alba I

cap canvi

teix somni de cada nit: esdevenir Derry lliure.

A l'altre costat del riu Foyle, el benestant barri de Waterside es desperta amb la música de la comparsa Killaloo Londonderry. Com cada any, orangistes d'arreu celebren l'Annual City Grand Sunday Service. L'ordre del Grand Orange Lodge desfila per la ciutat, es prepara per la gran jor-

nada de celebració dels 319 anys de la Batalla del Boyne. Al blau, blanc i vermell, s'hi afegeix el taronja més alarmant, no hi ha lloc pel verd.

Marcada per una llarga història, avui dia, Derry rep el visitant amb una supèrflua germanor entre protestants i catòlics, entre britànics i irlandesos. Però només fa falta un pas-

seig per la ciutat emmurallada per adonar-se que el conflicte d'Irlanda del Nord encara és ben viu: els colors són símbols d'identitat. Així el Bogside -famos pel dramàtic episodi del *Bloody Sunday*- es teixeix de verd, blanc i taronja, mentre Cityside o Waterside són blaus, blancs i vermells. Armes a ambdues bandes. Murals a

ambdues bandes. Uns defensant el no oblit de la història i reclamant drets i llibertat, els altres -amb esperit conqueridor- celebrant sense cessar el dia que van oprimir un poble, el dia que van fer callar tothom qui parlava gaèlic irlandès, el dia que van disparar contra els qui defensaven els drets civils. 1971-2009, cap canvi.

Danés Boix <albadanes@gmail.com>

, així està el pati

BARCELONA • EL MOVIMENT VEÏNAL APOSTA PER INCREMENTAR LES PROTESTES CONTRA L'ACORD

L'Ajuntament permet que el Barça s'enriqueixi amb sòl per a equipaments

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El 28 de juliol es segellà l'acord entre PSC i CiU per tancar la requalificació del Miniestadi, sense el suport del PP i ICV-EUiA i amb ERC a l'espera que les seves peticions quedin recollides a l'acord. Mentrestant, el Barça es frega les mans pensant en els beneficis que obtindrà amb l'operació i el veïnat prepara mobilitzacions contundents contra un projecte que s'ha fet a les seves esquenes i que consideren una gran *pilotada* urbanística. Tampoc no descarten emprendre accions legals.

S'entreveu que Laporta podria jubilar Trias com a alcaldable pel 2011

Corria l'any 1976 quan es va aprovar el Pla General Metropolità (PGM), amb uns criteris de previsió de dotacions públiques de l'any 1954, és a dir, de plena dictadura. Aleshores, qualsevol manifestació pels equipaments públics al barri de les Corts era durament reprimida. El PGM es va gestar (durant el període 1954-76) pels mercaders i els grans propietaris de sòl i al marge de qualsevol agent social democràtic, fins al punt que Joan Antoni Solans, director i redactor del pla, havia de fer de guardià dels plànols per evitar modificacions d'amagat. Des de les entitats veïnals, es preservava el caliu de la lluita per un barri més digne i el pensament polític i els partits naixents tenien les seves bases allà. Va ser en aquest context post-franquista en que, segons el veïnat, es va aconseguir un pla de mínims que garantia la planificació de la construcció sobre el territo-

Manifestació del veïnat de les Corts contra la requalificació de la zona del Miniestadi

ri que reconeixia diferents espais on s'organitzava la vida quotidiana de veïns i veïnes: equipaments públics, zones residencials i zona verda.

L'Ajuntament del PSC, però, no va trigar gaire a adoptar una política de possibilisme, amb el beneplàcit de la Generalitat, dirigida per CiU. Es va imposar la política dels intercanvis de terrenys edificables a canvi de solars on poder construir equipaments públics amb la justificació que, arran de la manca de diners, aquesta era l'única manera d'aconseguir sòl. I aquest model per obtenir sòl ha esdevingut un hàbit sense límits que no ha deixat d'enreixar les plusvàlues. "Una paròdia on el PGM queda caricaturitzat i que es basa en el paradigma del *pelotazo* del Miniestadi" -així de gràfic ho relaten l'Adela i en Pedro, dues veïnes del barri de les Corts de Barcelona.

El 60% a preu de mercat

El veïnat denuncia que les compensacions que ofereix el Barça a canvi de la requalificació són 7,5 hectàrees de terreny a Montcada, on es construiran equipaments. L'operació deixarà 112 mil metres quadrats de sòl edificable, el 40% dels quals seran cedits a l'Ajuntament per part del Barça, que es quedarà el 60% restant per vendre a preu de mercat. Així, el barri de les Corts i la ciutat es quedaran sense una reserva d'equipaments. El Pla d'Equipaments actual està calculat a partir de les necessitats de l'any 2001, de manera que l'augment de població i, ara, la construcció de nous habitatges farà que l'àrea, que ja patia un dèficit important, multipliqui el dèficit en equipaments públics. El veïnat clama per les seves necessitats educatives, sanitàries i d'oci i cura per la gent gran, que considera

que "queden insuficientment contemplades a la proposta actual".

Sense inversor conegut

Darrere d'aquesta operació, hi ha moltes ombres sobre les quals el veïnat vol treure'n l'aigua clara. No entenen que el president del FC Barcelona, Joan Laporta -que deixa la presidència del club d'aquí a deu mesos- rebi l'herència d'una operació d'aquestes dimensions, que -essent un personatge de l'àmbit esportiu- pugui titllar de covards l'Ajuntament, la Generalitat i el mateix alcalde Hereu i que encara sigui escoltat. Hi ha diverses hipòtesis -cap d'elles amb garanties de ser certa- que apunten la intenció de Laporta de tenir un cert continuisme al club per continuar sucant-hi pa, l'existència de diner negre amagat o la presència d'algun magnat àrab disposat a desembutxacar quanti-

tats desorbitades. Tot especulacions, a dia d'avui, però l'actual situació financera i de les immobiliàries -que és del tot insostenible per poder aixecar un projecte d'aquestes dimensions- obren les portes al dubte. Laporta, tanmateix, és conegut per d'altres requalificacions, com la de la zona agrícola de Can Trabal, a l'Hospitalet de Llobregat.

El Barça necessita ingressos

La transformació del Camp Nou compta amb un pressupost inicial de 250 milions d'euros i l'arquitecte Norman Foster té la fama de duplicar els pressupostos a mesura que avancen les obres. Foster ja hauria demanat un ingrés per començar a treballar-hi, a banda que el projecte s'hauria d'haver conclòs el maig de 2008. L'actual situació esportiva del club, que acaba de guanyar tres copes, permet treure pit a Laporta, després que la moció de censura del curs passat, la situació financera i el paper de CiU a l'oposició hagin endarrerit la requalificació.

CiU a la junta del Barça

No és menys important el paper que hi juguen els partits del consistori. Els estratègies han jugat les seves fitxes. El PSC creu que l'operació permetrà dotar la figura d'Hereu de personalitat pròpia, ja que compta amb un perfil massa executiu. A l'oposició, CiU té la directiva plena de quadres de la formació i s'entreveu que Laporta podria jubilar Trias com a alcaldable pel 2011. ERC juga un paper secundari, tot i que assegura que té intencions de convertir les Corts en un ecobarri. A l'oposició: el PP -que no veu la possibilitat d'obtenir votants i no es posiciona a favor del veïnat- i ICV-EUiA, que tot i mantenir-se a l'equip de govern, segons el moviment veïnal ha estat l'única formació coherent amb el seu programa i sensata amb les veus del veïnat. La fermesa de la formació ha forçat Hereu a buscar suport en Xavier Trias.

En condicions infrahumanes, però li cobren el lloguer

A l' mateix districte de les Corts, però dins l'antiga Colònia Castells -compresa entre els carrers Entença i Equador-, una àvia de 74 anys viu en condicions infrahumanes. Així ho va denunciar la setmana passada l'Associació de Veïns i Veïnes de la Colònia Castells. L'habitatge es troba al passatge Piera i és propietat de l'empresari immobiliari Lluís Prat Estany, que, tot i el lamentable estat en què es troba la finca, continua cobrant puntualment el lloguer. El que en principi hauria de ser un habitatge, no té llum ni aigua, té forats al terra que van a parar directament a les clavegueres i ha perdut gran part del sostre per deixadesa de la propietat. Els serveis socials del districte de les Corts fa cator-

ze anys que tenen un expedient obert del cas, però encara no han fet res per solucionar-ho. El 21 de juliol, una dotació dels bombers va fer un informe de l'estat de l'edifici, on van incloure que la propietat de la finca és d'una empresa immobiliària i no pas de la senyora d'avançada edat, tal com havia informat prèviament l'Ajuntament al cos de bombers. El veïnat ja ha anunciat la intenció de presentar una denúncia penal per aquests fets contra el propietari i, per tant, el responsable del manteniment de la casa. També han plantejat la possibilitat de reparar-la amb l'ajut veïnal, sense esperar que arribi una resolució per part de l'administració. JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

BARCELONA • DENUNCIEN LA POLÍTICA PRIVATITZADORA I LES SANCIONS ALS TREBALLADORS CRÍTIQS

El personal de Parcs i Jardins irromp al ple municipal i s'encadena a la seu d'ICV

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Un grup de treballadores del Comitè d'Empresa de Parcs i Jardins va interrompre el ple municipal de l'Ajuntament de Barcelona del dia 24 de juliol per reclamar la contractació del personal necessa-

Van ser expulsades per ordre de l'alcalde Jordi Hereu

ri per cobrir les vacances estivals de la plantilla. Segons van manifestar, amb aquesta mesura volien evitar que les zones verdes es degradessin per no rebre el manteniment adequat. Tanmateix, van repartir fulls informatius als grups polítics i a la

premsa i també van informar sobre els incompliments sistemàtics del conveni, la contractació *il·legal* de tècnics i les privatitzacions que s'estan efectuant a l'Institut Municipal. Tot plegat, segons el comitè, avalat per la presidenta de Parcs i Jardins, Imma Mayol.

Finalment, els delegats del comitè d'empresa, que van ser expulsats del ple municipal per ordre de l'alcalde Jordi Hereu, van cridar consignes com "Menys degradació i més contractació" i "No a la repressió sindical", fent referència a la sanció molt greu imposada al secretari del comitè d'empresa.

Encadenats a ICV contra la sanció

El 23 de juliol, una cinquantena de militants de la CGT es van encadenar a la porta de la seu central d'Iniciativa per Catalunya Verds del carrer Ciutat per exigir la retirada de la

Encadenats a la porta de la seu d'Iniciativa del carrer Ciutat de Barcelona

sanció de dos mesos de suspensió d'ocupació i sou imposada al secretari del comitè d'empresa de Parcs i Jardins, membre de CGT. La direcció

de l'empresa al·lega que ha estat denunciat per no haver justificat nombroses faltes d'assistència al seu lloc de treball des de l'any 2008.

MALES HERBES

BAIX CAMP • URBANISME

Protestes al ple de Reus per l'aprovació del pla urbanístic de La Sadera

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Un militant de Maulets va patir contusions múltiples a causa de la violència exercida per un agent de la Guàrdia Urbana -que el va fer rodolar escales avall- durant el desallotjament de la sala de plens de l'ajuntament de Reus, el divendres 24 de juliol. Els fets es van produir després que diversos activistes contraris al projecte d'urbanització de l'antiga Sadera despleguessin una pancarta al ple on es mostrava el rebuig a l'aprovació d'aquest pla urbanístic gràcies als vots del PSC, ERC i ICV. Cal destacar la forta oposició veïnal a les intencions del consistori, avalada per més de 4.500 signatures.

SOLSONÈS • ECOLOGIA

Una excavadora destrossa un camí rural dins un espai natural protegit

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'entitat lleidatana Ipcena i el Casal l'Estaca de Sant Llorenç de Morunys han denunciat que una excavadora està destruint un dels paratges amb un valor ambiental més gran de la vall de Lord. L'afectació més destacable s'ha produït a l'antic camí de ferradura que va de Fanarals a Sòbol, per fer-hi una pista forestal. Hi treballen amb una retroexcavadora amb martell picador sobre la mateixa roca, en una zona ubicada dins del Pla d'Espais d'Interès Natural de Catalunya (PEIN de Busa i Bastets 328/1992). L'àrea afectada es troba majoritàriament al municipi de Guixers (Lleida), concretament a la zona coneguda com Vilamalla. Ipcena ha enviat una queixa, que encara no ha estat atesa, al conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar.

CERDANYOLA • OKUPACIÓ

Desallotjats sense ordre judicial

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Sis furgons antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van desallotjar, el 24 de juliol, una nau industrial que s'havia okupat quatre dies abans. El nou centre social, situat al carrer Sant Ramon, pretenia donar vida a l'antiga fàbrica Cryolite. En protesta per aquests fets, l'Assemblea d'Okupes de Cerdanyola ha convocat una concentració el 30 de juliol a la plaça Abat Oliva, davant del ple municipal.

DIRECTA

Concentració per denunciar els 'flash-ball'

Una quarantena de persones es van aplegar, el 24 de juliol, a les portes del consolat francès de Barcelona per denunciar l'ús dels *flash-ball* (un projectil intimidatori que usen els antidisturbis francesos, similar a una pilota de goma). La protesta va sorgir arran de la brutal agressió amb aquesta arma que van patir una trentena de ciutadans al municipi de Montreuil el 8 de juliol passat. Cinc d'ells van quedar ferits, un de grevat, amb la pèrdua d'un ull. Es tracta de Joaquim Gatti, conegut als moviments socials de Barcelona per la seva participació activa als tancaments en suport a la immigració sense papers durant l'any 2006.

Nova cadena humana per salvar la platja Llarga

El 25 de juliol es va fer l'enèsima cadena humana en defensa de la platja Llarga de Tarragona. En aquesta ocasió, les dates i el bon temps van convertir l'esdeveniment en tota una festa. Desenes de persones equipades amb banderoles, banyadors i parasols es van instal·lar a la sorra de la platja per convidar tothom que hi havia anat per passar-hi la jornada a afegir-se a la reivindicació. La resposta popular va ser massiva. Una sorollosa colla de timbalers va ajudar a fer sentir la veu de la protesta davant les intencions del consistori de fer-hi un passeig urbà.

PLATAFORMA PLATJA LLARGA

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

HONDURES • ELS ENFRONTAMENTS PUGEN DE TÓ. CAPTUREN TRES INFILTRATS A L'ENTERRAMENT DEL JOVE ASSASSINAT EL DISSABTE 25

Creix l'agressivitat de l'exèrcit i la policia contra el Front de Resistència

Mabel Marquez
Via Campesina-Hondures

Fa més d'un mes de l'inici de la lluita del Front de Resistència contra el cop d'estat a Hondures i els seus dirigents, reunits el diumenge 26 a les instal·lacions del Sindicat STIBYS, a la capital, han reafirmat la seva convicció de continuar endavant amb la resistència. Sobretot ara que els enfrontaments pugen de to a diversos trams de la carretera que condueix de Tegucigalpa -la capital- a el Paraíso, on hi ha moltes persones -es desconeix quantes- atrapades entre l'exèrcit i la policia, concretament a les comunitats d'Alauca i Arenales, a uns deu quilòmetres de la frontera de Las Manos. Els manifestants no poden avançar cap a la frontera amb Nicaragua (Las Manos) -al pas per on els dies 23 i 24 de juliol el president Zelaya va intentar entrar al país i per on es preveu que torni a intentar-ho aquesta setmana- ni tornar enrere cap a les seves llars. La gent atrapada des de fa més de quatre dies està passant gana, set i fred, a més de l'assetjament policial. El govern colpista manté l'estat de setge -amb tocs de queda permanents- a tota la zona.

La gent atrapada des de fa més de quatre dies està passant gana, set i fred, a més de l'assetjament policial

Diumenge, durant una de les reunions més multitudinàries, amb més de 5.000 persones vingudes de diferents departaments del país, es va establir continuar amb les mobilitzacions d'àmbit nacional i les ocupacions de carreteres, entre d'altres accions locals. Els objectius continuen essent la restitució de l'ordre constitucional, la tornada del president Zelaya al seu càrrec i l'establiment de l'assemblea nacional constituent. A l'assemblea, també es va animar els assistents a portar menjar a les instal·lacions de Radio Globo perquè, des d'allà, s'intentaran fer arribar els productes a la gent retinuda a l'orient del país. Finalitzada la

Enfrontaments entre membres del Front de Resistència contra el cop d'estat i l'exèrcit

lectura dels acords, les persones presents van acompanyar el fèretre de Pedro Muñoz Salvador. El jove, que ha donat la vida per aquesta lluita, va ser assassinat (va rebre més de 40 punyalades) -segons testimonis- per part la policia nacional el dissabte 25 a la matinada a Arenales de Danlí, Paraíso, mentre participava a la protesta. D'altra banda, una delegació del Front ha arribat fins a l'ambaixada de Veneçuela per acompanyar i solidaritzar-se amb els diplomàtics reprimits pel règim.

La sorpresa va arribar el dissabte al migdia, mentre s'organitzava la caravana cap a l'orient, quan es va sentir un fort terrabastall que va estremeir les persones reunides a STIBYS. Havia explotat una bomba i els testimonis presencials van poder veure com un grup de policies fugia corrent del lloc dels fets. Es tractava d'un intent d'intimidació. Les presents van sortir del local astorades i amb por i,

tot seguit, va aparèixer una patrulla per investigar què havia passat. Però això no va ser tot. Minuts després, mentre els representants del Front de Resistència acompanyaven els fami-

Pedro va ser assassinat, va rebre més de 40 punyalades, segons testimonis, per part la policia nacional

liars durant l'enterrament de Pedro, enmig de la multitud, es van començar a sentir crits i la gent va començar a rebre cops i empentes perquè algú havia descobert tres infiltrats de la Direcció Nacional d'Investigació Cri-

minal (DNIC). Els tres personatges anaven armats fins a les dents i vestits de paisà. La seva presència va produir una espiral de violència cap a ells i els líders del Front van tenir feina per evitar que la gent agredís els infiltrats. La gent estava enfurismada i molt molesta perquè van interrompre la cerimònia del que consideren un màrtir hondureny, que havia de ser enterrat amb tots els honors. Però, afortunadament i gràcies a la ingència dels dirigents socials -entre ells el company Rafael Alegria, detingut recentment i alliberat hores després-, l'incident no va anar més enllà. Van lligar els tres agents i els van entregar a la policia.

El dissabte 27, el Front de Resistència va denunciar públicament a través d'un comunicat "l'estratègia de persecució, la suspensió de garanties, l'estat de setge i els empresonaments selectius de persones en resistència ordenats pels colpistes". "Les forces

armades i la policia anomenen *presó de crisi* la captura de persones que participen a les protestes", van detallar. I exigeixen que "els Estats Units prenguin les mesures necessàries per revertir el cop d'estat a Hondures". El dissabte es va organitzar un front d'advocats defensors del poble a San Pedro i Tegucigalpa per recolzar i defensar els drets de les participants a la resistència contra el cop.

Entre altres esdeveniments, el matí del diumenge 27, el dirigent del Consell Cívic d'Organitzacions Indígenes d'Hondures (COPINH) Salvador Zúñiga va denunciar que, juntament amb un grup de companys de l'organització i de la comunitat negra d'Hondures, van ser perseguits per membres de l'exèrcit hondureny mentre caminaven per les muntanyes, a quatre quilòmetres de la frontera de Las Manos. Al tancament d'aquesta edició, no se sap si el grup ha aconseguit arribar-hi.

SUD-ÀFRICA • ONADA DE VAGUES I REVOLTES ALS 'TOWNSHIPS'

El país de les 10.000 protestes

Guillem Sánchez
Johannesburg

Des de fa anys, Patrick Bond, un dels intel·lectuals d'esquerres més prestigiosos del país, recull totes les protestes socials que es viuen a Sud-àfrica. Però Bond és conscient que no totes les accions col·lectives surten als mitjans. "El recompte més fidel el fa la policia -assegura a la DIRECTA-, que arxiva tot el que anomena *incidents de masses*". Aquesta categoria inclou des d'accidents múltiples de trànsit fins a atacs contra immigrants. "Però el 90% d'aquests incidents són protestes socials contra efectes del capitalisme, siguin més o menys polititzades", continua Bond. I n'hi ha fins a 10.000 l'any. "Això converteix Sud-àfrica en el segon país amb més mobilitzacions per habitant del món, després de la Xina".

Un mes de protestes

Aquestes darreres setmanes, Sud-àfrica s'ha vist trasbalsada per un revifament dels *incidents de masses*, el més fort des de 2005. Nombrosos sectors laborals com el mèdic, el de la construcció, la indústria química i energètica, la mineria, la televisió pública i els taxis s'han declarat en vaga. I durant els propers dies, s'hi podria afegir la pràctica totalitat del funcionariat.

"Sud-àfrica és el segon país amb més mobilitzacions per habitant del món, després de la Xina"

Però els fets més mediàtics s'han registrat a nombrosos *townships* i camps de barraques d'arreu del país. Allà, les protestes han derivat en revoltes violentes amb l'incendi d'edificis oficials i cases de regidors, el saqueig de supermercats per part de la gent aturada, l'alçament de barricades i els forts enfrontaments amb la policia. En alguns casos, es demanaven serveis bàsics com la llum, l'aigua potable o la recollida de la

Manifestació del 27 juliol en un dels 'townships' de Johannesburg

brossa. En d'altres, es protestava per evitar desallotjaments o denunciar pràctiques corruptes en l'assignació de cases de protecció oficial. Però també contra la presència de persones immigrades provinents de Zimbabwe, Moçambic o Somàlia, les cases o negocis de les quals han estat cremats o saquejats. Un avís seriós que, a Sud-àfrica, una explosió social no ha de tenir necessàriament un caràcter progressista.

Aquestes protestes han estat criminalitzades ràpidament per la premsa i el govern. El mateix president del país, Jacob Zuma, va fer una declaració oficial -l'única al voltant d'aquest conflicte- i va afirmar que "la violència és inacceptable en qualsevol cas". Òbviament, no es referia al manifestant mort i als tres ferits greument per la policia que hi ha arreu del país.

Tot i això, el partit del govern -el Congrés Nacional Africà (ANC, en les seves sigles angleses)- va reconèixer la "justícia" d'algunes reivindicacions i va assegurar que "els serveis bàsics són la seva preocupació principal".

Ni un dia de pau

El 22 d'abril, quasi deu milions de sud-africans van votar l'ANC, que -d'aquesta manera- va superar una tràgica escissió sense gaire conseqüències electorals. La raó d'aquest èxit rau en la promesa de Zuma de fer un gir a l'esquerra en relació a les polítiques del seu antecessor

Als 'townships' i els camps de barraques, les protestes han derivat en revoltes violentes

Thabo Mbeki. Zuma va arribar al càrrec gràcies al suport dels sindicats i del partit comunista -els aliats esquerrans de l'ANC-, que pensaven influir de manera decisiva en el nou govern per forçar l'abandonament del neoliberalisme i imprimir-li un fort accent social.

A pesar de les declaracions oficials fetes pel secretari general de la

Confederació de Sindicats Sud-africans (Cosatu en l'acrònim anglès), Zwenzilima Vavi, els dies previs als comicis, on assegurava que "tenien absoluta confiança en la paraula" de Zuma que aquest canvi era inevitable, és evident que els sindicats no estan disposats a perdre l'oportunitat.

Menys d'una setmana després de la victòria electoral de l'ANC, va començar l'onada actual de vagues i protestes com les manifestacions del sindicat metal·lúrgic, que demanava el relleu del president del Banc Central, el neoliberal Tito Mbeni.

Tot i això, Zuma manté una delicada neutralitat -que sovint ratlla la passivitat- davant el camp de batalla política en què s'ha convertit el seu govern. Deixant a primera línia Trevor Manuel, exministre d'economia de Mbeki i reconegut pel Fòrum Econòmic Mundial com a "líder global del demà" el 1994, intenta mantenir les bones relacions amb els poders financers internacionals. Però, paral·lelament, llança la proposta d'un ambiciós sistema de salut pública universal molt popular, però que haurà d'implícit canvis substancials en la política pressupostària.

El poble entra en acció

És enmig d'aquesta guerra sorda entre bastidors que esclata l'actual onada de revoltes als barris pobres. Just tres mesos després de la presa de possessió de Zuma -talment com si el poble, diplomàticament, hagués esperat els tradicionals cent

dies de treva-, han esclatat diversos incidents i motins de forma espontània. De sobte, el govern Zuma es troba amb una nova font de pressió inesperada que el força a canviar les polítiques. Una força que, a més, és totalment imprevisible, incontrolable i amb la qual no es poden negociar terminis.

L'onada actual de vagues va començar menys d'una setmana després de la victòria electoral de l'ANC

És obvi que en tant poc temps no es pot esperar que les coses canviïn de manera substancial, però també ho és que no es pot demanar paciència a la gent que, durant l'hivern més cru dels últims anys, viu en barraques de llaua i cartró, sense aigua potable i amb talls de llum freqüents.

Tal com assegura Evelyn, una mare de cinc fills a qui volen desallotjar de la seva barraca a Diepsloot, un dels *townships* revoltats: "Sempre votem l'ANC i tot continua igual. Aquesta és la seva última oportunitat per fer bé les coses".

> La força dels moviments socials

Sud-àfrica compta amb un dels moviments socials més potents de tot el continent. A més de la poderosa Cosatu -que té centenars de milers d'afiliats i una línia política molt radical, tot i la seva participació en el govern-, la xarxa més visible és el Fòrum Antiprivatització (APF en les sigles angleses), que agrupa desenes de col·lectius locals i altres de caràcter nacional com el Moviment Sense Terra o la Campanya Antidesallotjaments. L'APF té una presència real a molts *townships* del país i es troba darrere moltes de les lluites d'aquestes setmanes, tot i que no controla les revoltes. A més, els grups de l'APF, juntament amb la Campanya d'Acció pel Tractament (contra la Sida) o col·lectius de dones o gais, van impulsar el moviment Indaba (Trobadura en zulu) amb la idea de potenciar una alternativa política al neoliberalisme del Congrés Nacional Africà des dels moviments socials, però sense trencar del tot amb aquest. A la pràctica, però, Indaba no ha acabat de funcionar.

, espai directa

La DIRECTA es transforma

Ben aviat, el setmanari que tens a les mans canviarà fruit de la incorporació de la revista *Illacrua* en les nostres pàgines. Així, a partir de gener de 2010 *Illacrua* i *DIRECTA* treballaran colze a colze per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund de l'actualitat.

La fusió entre *Illacrua* i la *DIRECTA* suposa un efecte multiplicador: el que s'obté enllaçant la trajectòria d'aquesta revista referent de la premsa alternativa als Països Catalans, amb la força del nostre jove setmanari que, després de tres anys de vida, s'ha consolidat com un projecte cabdal de comunicació popular gràcies al teu suport i al treball

constant i rigorós de tota la gent implicada en el projecte. Per això, t'invitem a participar d'aquest procés obert: amb els teus suggeriments i propostes esperem construir un mitjà de comunicació que estigui a l'alçada de les teues expectatives! Escriu-nos a: imesdossetmanaridirecta.info.

A més a més, esperem rebre el vostre suport per tal que ens ajudeu a fer arribar aquest mitjà crític a més persones, participació vital per a un nou projecte autogestionat com el nostre.

Aquest estiu, DIRECTAment presenta'ns!

Arriba la calitxa i amb ella festivals estiuencs, festes majors alternatives, acampades, jornades diverses, trobades... Si aquest estiu organitzes quelcom invita'ns a presentar la *DIRECTA* en format xerrada informativa o mitjançant una paradeta amb material divers. Estarem encantades de rebre les teues propostes a directa@setmanaridirecta.info. **DONA'NS UN COP DE MÀ PERQUÈ LA DIRECTA ARRIBI MÉS LLUNY I A MÉS GENT!!**

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB

GRÀCIA

Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • Or, 8 (plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló

POBLENOU

Taverna ftaca • Pallars, 230

CLOT

La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82

SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14

Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç

Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22

NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274

Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4

CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15

El Lokal • Cera, 1 bis

La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34

Quiosc Colom • Rambles

Quiosc Tallers • Rambles

Quiosc Canaletes • Rambles

Quiosc Hospital • Rambles

SANTS

Centre Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71

La Ciutat Invisible • Riego, 35

Terra d'Escudella • Premià, 20

Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

BISBAL D'EMPORDÀ

Casal Estel Roig • Pg Marimon Asprer, 11 1er
Ateneu Llibertari Paquita • Pg Marimón Asprer, 16

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario • Florida, 40
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

FIGUERES

Estanc Soler • Plaça de l'Ajuntament, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22
Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2
La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97
Ateneu Julia Romera • Santa Rosa, 18

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9
Quiosc Arroniz • Avinguda de les Bases, 31

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45
La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

PALAFRUGELL

Ateneu Palafrugellenc • Ample, 1

EL PRAT DE LLOBREGAT

KOP El Prat • Doctor Soler i Torrents, 36

Quiosc Piscis • Avinguda Montserrat, 45

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

LA SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDES

La Fornal • Sant Julià, 20

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la *DIRECTA* a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció: Trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117, enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o bé a directa@setmanaridirecta.info; per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o omplint el formulari que trobareu a la nostra web

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"

al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____

Adreça _____ Correu electrònic _____

Telèfon _____

Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres

☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

RÀDIO

ENTREVISTA • TONI SOLER, DIRECTOR I CONDUCTOR DEL PROGRAMA DE RÀDIO 'MINORIA ABSOLUTA'

“No creiem que la nostra missió sigui millorar la societat, sinó mostrar el que té de divertit o de ridícul”

El 24 de juliol, Toni Soler, Manel Lucas i Queco Novell es van acomiadar del programa de sàtira política 'Minoria Absoluta' de RAC1, que deixa d'emetre's després d'estar nou anys en antena.

Xavier Blasco Piñol

Per què un programa que tracta de política ha tingut tant d'èxit?

Crec que hem aguantat perquè no som un programa de política, sinó un programa d'humor que utilitza la política com a eina o com a vehicle. I els oients potser no esperaven que la política pogués arribar a ser tant divertida tractada de manera irreverent. L'esperit lúdic del 'Minoria' sembla que ha tingut impacte en l'ús del català com a llengua d'esbarjo i, alhora, ha aconseguit apropar la política a persones que s'hi mostraven refractàries.

Home, tant de bo es pogués dir això del programa. Com a mínim, aquesta doble voluntat hi era. L'ús d'un català natural, apte per fer broma i per qualsevol tipus de registre ens obsessiona com a catalanoparlants. És una batalla que tenim plantejada i no sempre contra el castellà. També contra certes visions ortodoxes del que ha de ser el català. Pel que fa a l'apropament de la política, sempre he estat molt escèptic respecte a la nostra contribució.

De fet, el 'Minoria' ha estat un programa líder i el 'Polònia' televisiu també ho és. Potser la gent s'informa a través de vosaltres...

Doncs això és un error gravíssim. Si ho fan, evidentment, s'enduen una visió esbiaixada de la vida política. Nosaltres no creiem que la nostra missió

sigui millorar la societat, sinó mostrar el que té de divertit o de ridícul. Necessitem que la gent tingui el referent clar i que vingui a veure la paròdia després de mirar les notícies. Si se salta el pas previ, la cosa no rutlla. Si algú ha pres consciència del panorama polític a Catalunya i hem contribuït a fer que, quan la gent digui 'aquest govern de merda, o de no merda', es refereixi a la Generalitat i no al govern espanyol, haurem fet alguna cosa bona.

Quins són els vostres referents?

El nostre to radiofònic és una herència del Terrat d'en Buenafuente o, fins i tot, de l'Arús. Jo el defineixo com a *còmiconaturalista*. És convertir l'estudi de ràdio en una mena de pati de veïns on tothom parla, però amb una espècie d'improvisació ordenada i una falsa disbauxa. Com que proveníem del periodisme polític i havíem mamat coses com les *Spitting Images* de la BBC, vam veure que podíem aplicar això a la política d'aquí.

Heu anat suavitzant la sàtira més sagnant?

El que s'ha suavitzat és la situació política. Hem passat d'aquella bogeria del primer tripartit a aquesta mena d'anestèsia col·lectiva del Montilla. I això també es nota en el que fem. No volem ser els primers de la classe en transgressió i provocació i, en el gènere de l'humor polític, quan una cosa no fa gràcia es tendeix, molt sovint, a utilitzar la transgressió com a substitutiu de l'humor.

Creus que alguns personatges, com Franco, poden frivoltzar o fins i tot fer més amables els personatges reals?

Si l'únic referent que tingués la gent de Franco fos la nostra paròdia, aleshores sí. Però confiem que la gent no s'informi a través del nostre programa i que la nostra visió de Franco no sigui l'única que rep. Ens agrada la dessacralització. I, en aquest país tan historicista, fer broma sobre la història és molt agraït. Quan poses mites històrics com Franco, Macià o Rafael Casanova sobre l'escenari a fer el burro, la gent diu: *Hosti!*

Què creus que ha suposat l'aparició de RAC1 en el panorama audiovisual català? Creus que hi hauria d'haver més emissores privades?

I tant! Jo crec que RAC1, sense exagerar, és la millor notícia que hi ha hagut pel català des de la transició. Que un grup privat llanci un bon producte

en català, que sigui un èxit i que acabí convertint-se en líder, em sembla que és un fet sense precedents. Demuestra que el català pot sortir lliurement a competir a la selva dels mitjans de comunicació sense el paraigua del poder públic. I deixa de convertir-se en el llenguatge oficial. Tant de bo passessin més coses així, sobretot en el terreny televisiu, que és on estem més coixos.

Hi ha massa ràdios públiques?

A mi em sap greu que qualsevol persona es quedi sense feina. Per tant, no em sentiràs demanar el tancament de cap emissora. Però em sembla un excés que n'hi hagi tres: Ràdio 4, la COM i Catalunya Ràdio. Dispersa l'audiència, els esforços i els pressupostos.

De vegades heu rebut acusacions de masclistes. Què en penses?

Sí. Recordo que vam rebre el premi Card per part de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya. I ho

trobo una mica ridícul. Hem anat incorporant personatges femenins a mesura que les dones s'han incorporat a la societat. I cada vegada en tenim més perquè cada vegada hi ha més dones ministres, conselleres, cuineres, esportistes... De tota manera, al *Crackòvia*, que és un programa d'esports, el 85% són personatges masculins i no n'hi posarem un 50% de femenins només per acontentar la gent perquè fem un programa basat en la realitat.

Què fa més mal al periodisme: la censura o l'autocensura?

L'autocensura... fa mal o fa bé. No es pot dir tot tota l'estona a tots els mitjans. Has de pensar que vols dir i com afectarà qui et sent. Per tant, sóc el primer que m'autocensuro, que és com dir que m'autoregulo. Però, si et refereixes a la por a l'amo, això ho trobo fatal. Ara, estar en un mitjà i dedicar-te a riure't del propietari que et deixa aquest mitjà cada dia, ho trobo una estupidesa.

Quin balanç fas d'aquests nou anys de programa?

Crec que és evident, modestia a part, que és la història d'un èxit. Un programa que ha crescut i evolucionat, que ha estat fidel a ell mateix i que ha rebut totes les distincions possibles: Ondas, Ciutat de Barcelona, Nacional. Ha estat un programa molt boig i molt popular que s'escollia a les perruqueries i als taxis i que ha tingut una gran audiència. Per tant, des de tots els punts de vista, n'estem molt orgullosos. I, a més, nosaltres hi hem rigut com animals. El trobarem a faltar, però també estem molt convençuts que ara ja toca un canvi.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

De Memoria (I)

Los comienzos: otoño de 1970 en Toulouse

Jann-Marc Rouillan

ISBN 978-84-92559-10-7 | 192 pàgs. | 16 euros

«Ni interpretació ni maquillatge. Éramos sinceros hasta las últimas consecuencias de nuestros sueños incendiarios»

www.viruseditorial.net

c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax. 93 4413814 | virus@pangea.org

editorial
virus

, expressions

L'arrel social de la novel·la negra

Repàs del gènere amb pinzellades nòrdiques i mediterrànies

Xavi Urbano
cultura@setmanaridirecta.info

Actualment, gràcies a fenòmens mediàtics com la trilogia *Millennium* del suec Stieg Larsson, la novel·la negra viu una era daurada, tant pel volum de vendes com pel nombre de lectors. Per tant, és un bon moment per recuperar algun dels autors més

interessants del gènere i per reivindicar el vessant més social d'aquest gènere literari.

Engendrada als ravals

Moltes persones situen el naixement de la novel·la negra als anys 20: Nova York, Chicago, el cinema negre. Dobles morals i dobles sentits. El blanc i el negre del rostre de Humphrey Bogart encarnant Marlowe. La

fecunditat bastarda de l'època d'entreguerres i els ensenyaments dels mestres del gènere: Poe, Conan Doyle i Agatha Christie. Chandler, pare del famós Marlowe, situava el pas de la novel·la policial a la novel·la negra allà on el crim deixa els palaus per amagar-se entre els ravals de mala mort de les grans ciutats.

En un principi, el domini va ser clarament anglosaxó, com es pot

observar si es ressegueix tota la col·lecció 'La cua de palla' -memòria històrica de la novel·la negra a casa nostra-, però poc a poc el focus de creació es va desplaçar cap a dos grans vivirs: els països escandinaus i les dues ribes del Mediterrani.

No obstant això i fins fa pocs anys, el gènere es considerava un divertiment, una etiqueta de segona categoria, juntament amb les

novel·les de fantasia, ciència ficció o terror. Les antigues novel·les de detectius s'han reivindicat finalment com les que s'atreixeixen més clarament i sense rubor a fer una lectura de la societat contemporània i dels problemes i reptes que afronta.

Per ser honestos, però, caldria començar per un dels pilars de la novel·la negra moderna...

Montalbán, Carvalho i la Barcelona amagada

Seguint el fil del que començàvem abans, sobta la forma en què Montalbán decideix començar a produir novel·la negra. Com ell mateix manifestava, a principis dels setanta, a l'Estat espanyol es vivia una dictadura literària. Als joves, se'ls exigia que escriguessin l'*Ulisses* de Joyce, la resta eren subliteratures. "Un dia -recorda l'autor-, en plena eufòria etflica, vaig apostar que escriuria una novel·la de lladres i serenos. I acceptant el repte, vaig escriure *Tatuaje en quinze dies*". La crítica la va rebre fatal i el van acusar de llançar-se a un suïcidi professional, a una operació merament comercial. Montalbán se la va prendre com una novel·la experimental i va crear Pepe Carvalho, un detectiu poc corrent, excomunista i exagent de la CIA, que vivia amb una puta i cremava llibres.

A ningú no se li escapa que Montalbán va ser el gran cronista de la transformació de Barcelona ni que, mitjançant les novel·les de Carvalho, va saber reflectir els anys foscos de la història de Barcelona, des de la transició fins a la resaca postolímpica.

Aquest és el gran mèrit de Montalbán: més enllà de ser un novel·lista excepcional, aconsegueix oferir al lector un punt de vista que transcendeix els crims que s'investiguen als seus llibres. És precisament aquesta habilitat la que després adopten els continuadors del gènere: Camilleri, McKrell, Izzo... En el cas del primer, el reconeixement és explícit, ja que

Manuel Vázquez Montalbán

bateja el seu personatge com a Salvo Montalbano.

Un altre element que crea vincles amb l'obra de Montalbán i que es repeteix en autors posteriors el trobem en els *llocs comuns* que habiten i narren els seus personatges: menjars, begudes, carrers, barris o músics que ajuden a configurar un univers proper que es pot recórrer mentalment sense ser-hi present. Un cop establerta aquesta complicitat, la proximitat pot fer que la crítica es torni encara més demolidora.

Al marge d'això, Carvalho és acompanyat per tota una sèrie de personatges que faciliten la

descoberta de la Barcelona amagada: la seva amant Charo, Biscuter, el fidel escuder, Bromuro, l'exlegionari netejabotes de la Rambla i el seu veí Fuster, amb qui comparteix molts dels àpats que cuina a la seva residència de Vallvidrera.

Si entrem en matèria i repassem alguns dels temes que acompanyen l'obra de Vázquez Montalbán, trobem l'especulació a l'extraradi, la corrupció política, la falsedat del *show* olímpic, una dissecció esplèndida de la burgesia catalana... Arguments tractats amb el cinisme, la cruïra i l'humor del punt de vista esquerranós i escèptic de Carvalho.

El vessant social de la novel·la negra

Paco Ignacio Taibo

La perspectiva social s'ha anat repetint en d'altres obres del gènere, adaptada a les diferents zones on es desenvolupava l'acció. Precisament, aquest vessant ha centrat molts dels atacs dels seus detractors, que l'han acusat de ser un gènere massa ideologitzat i instal·lat en la crítica fàcil. Un referent per l'esquerra com Federico Jiménez Losantos acusava determinats autors de tenir un punt de vista "obertament comunista o pèrfidament nostàlgic de les certes totalitàries enderroca-des amb el mur de Berlín que exhibeixen els autors mediterranis com Montalbán, Camilleri, Markaris i els altres...". Se suposava que la crítica anava en benefici del punt de vista *socialdemocrata* que mantenien els autors de novel·la negra nòrdica. En aquest punt, val la pena fer referència a la reflexió intel·ligent d'un dels autors més interessants de l'actuali-

tat, el mexicà Paco Ignacio Taibo, director d'una trobada de referència del gènere, la setmana negra de Gijón. "Una novel·la negra és aquella que té al seu cor un fet criminal i que genera una investigació. El que passa és que una bona novel·la negra investiga quelcom més que qui ha matat o qui ha comès un delicte, investiga la societat en què es produeixen els fets. Comença explicant un crim i acaba explicant com és la societat".

La crisi de valors, la immigració, l'especulació, les màfies o la corrupció són temes reiteratius. La novel·la negra és com un exercici d'exorcisme. Sovint, s'intenta plantar la societat davant dels seus problemes, independentment de la seva cruïra. I, cada cop més, aquests tenen forma de notícia quotidiana, en lloc de la gran conspiració d'espies o del psicòpata de l'Amèrica profunda que enamora la vella escola del gènere.

L'altra cara de l'estat del benestar dels països nòrdics

El cas de la novel·la negra escandinava és especialment revelador. Noruega, Suècia, Finlàndia o la remota Islàndia se'ns presentaven com els models a imitar. Molts ja intuïm que no era ben bé així, però, a principis dels 90, Henning Mankell ens comença a ensenyar l'altra cara de l'Estat del benestar. Kurt Wallander, resident a la regió d'Escània, al sud de Suècia, ha d'afrontar repetidament casos de tràfic de persones, segrestos o assassinats polítics. Tot això combinat amb el desmantellament de l'URSS, l'arribada de la immigració, el creixement de l'extrema dreta o l'aparició de patulles ciutadanes.

Fotograma de la sèrie 'Inspector Wallander', produïda per Yellow Bird.

La novel·la negra escandinava, des del mateix Mankell fins a l'islandès Idriasson, tracta reiteradament temes de tipus moral que acaben degenerant en crims. És especialment insistent la preocupació per la violència de gènere, tema que també aborda un altre autor suec com

Larsson en el seu arxifamós *Els homes que no estimaven les dones*. I és que, en molts casos, la novel·la negra nòrdica ens endinsa a la part més fosca i depriment d'aquests països: els problemes d'alcoholisme, la solitud i el passat que turmenta les persones protagonistes.

Denúncia de l'ordre amb essència mediterrània

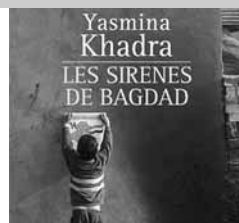
La majoria dels protagonistes de ficció negra nascuts a la finals del segle xx viuen entre l'acceptació i el rebuig de l'ordre establert. Possiblement, la diferència es troba en què els autors de tipus mediterrani gaudeixen més dels plaers de la vida que els seus col·legues del Nord.

La música, la gastronomia i les referències culturals constants farceixen la novel·la mediterrània, fins al punt de relegar la trama principal a un segon terme. Això ens apropa als protagonistes i les seves realitats: el saxo de John Coltrane o la guitarra de Howling Wolf acompanyen les històries igual de bé que les orades a la sal de la Barceloneta o el menú diari de la trattoria de San Carlogero.

Un dels personatges més singulars de l'arc mediterrani pot ser el Caiman de Carlotto, un paduà fanàtic del blues, col·leccionista de vinils i devot del calvados del nord de França, amb antigues militàncies a l'extrema esquerra i confraternitats discretes amb el FNLC cors. Un altre que segueix aquesta línia és l'expolicia marseilles Fabio Montale. Fill d'emigrants italians, viu enamorat de Marsella, el pastís i el whisky escocès Lagabulin i manté uns vincles molt amplis amb la música que van des del rap d'IAM a la fusió dels Massilia Sound System o els *spanish sketches* de Miles

Massimo Carlotto

Jean Claude Izzo

Yasmina Khadra

Davis -com certifiquen els tres títols de les seves novel·les, *Total Kheops*, *Churmo* i *Soleá*, vinculats a cada una de les referències musicals. El principal objecte de la crítica del francès és, lògicament, l'expansió de l'extrema dreta -el front nacional de Le Pen- i la mutació de la Marsella popular en benefici de les classes adinerades. Tot i que l'obra de Massimo Carlotto i Jean Claude Izzo (els pares, respectivament, dels dos personatges), no ha estat molt fructífera, aquests autors han obert i actualitzat el gènere i l'han situat en una trinxera molt més compromesa. Contràriament, els veterans Montalbán i Camilleri -potser més subtils- es decanten,

sobretot, per les delicadeses culinàries, això sí, acompanyades d'algun vi a l'alçada. Però mantenen present la reflexió permanent sobre l'actualitat. El policia protagonista de les novel·les de Camilleri, per exemple, es planteja deixar l'ofici després de la cimera del G8 a Gènova i renega constantment dels *carabinieri*...

No cal dir que, dins el gènere, les referències són moltes. Però, en aquesta línia, val la pena destacar el grec Petros Markaris, l'algerià Yasmina Khadra i fins hi tot Batya Gur, una autora israeliana que se serveix de la novel·la negra per mostrar l'estat de paranoia i rancor engendrat per l'Estat d'Israel.

El tinter de la novel·la negra

Fotogrames de les sèries de televisió: 'Los Soprano' (a dalt) i 'The Wire' (a baix)

Lamentablement, hi ha moltes reflexions i referències que han quedat fora d'aquest article. El gènere és fecund i engendra obres interessantíssimes constantment: *La bicicleta de Leonardo*, del citat Paco Ignacio Taibo, que gira al voltant del pistolisme dels anys 20 a Barcelona, les múltiples obres d'Andreu Martín, el Berlín de Jakob Arjouni, el detectiu lleidatà Rafel Rovira de l'autor Ramon Usall o la Gràcia de la transició que retrata l'*Emulsió de Ferro* de Sebastià Jovani. Tampoc no hem aprofundit en la novel·la negra de tipus històric ni, pràcticament, en cap dels autors nord-americans... De fet, podem aproximar-nos al gènere des de moltes perspectives i de moltes maneres. Per exemple, podríem destacar el còmic, un gènere que també es considera de segona i que gaudeix

d'una notable connexió amb la novel·la negra: *Torpedo*, de Benet i Abuli, o *Black Sad*, de Díaz Canales i Guarnido, en serien exemples excel·lents. En l'àmbit audiovisual, sèries com *Los Soprano* o *The Wire* -ambientades a Nova Jersey i Baltimore respectivament- mantenen el sabor i actualitzen les obres mestres del gènere en blanc i negre.

Així doncs, més enllà del divertiment o la distracció puntuals, moltes de les obres essencials dels nostres dies s'escriuen en clau negra. Cal ser optimistes i pensar que ens queda molt per llegir i molt més per escriure. Sembla que ens trobem en una bona època per endinsar-nos una mica en un gènere com aquest, que transcendeix el fenomen del *best seller* i aporta a la literatura actual una narració tan genuïna com arrelada a la realitat.

> Els nous reptes del gènere

Així doncs, durant els darrers anys, el gènere s'està reivindicant com un dels que intenta més activament esdevenir un mirall de la societat actual. Discretament i, sobretot, gràcies a la feina i el reconeixement d'autors de prestigi, ha començat a gaudir d'un espai propi als aparadors. La setmana negra de Gijón, el treball de difusió de la llibreria de la Barceloneta Negra i criminal, la feina de la biblioteca La Bòbila de l'Hospitalet o la mateixa trobada Bcnegra -recentment estrenada- ajuden a difondre i popularitzar la novel·la negra com un gènere dinàmic i atractiu.

Ara bé, cal intentar defugir els riscos de la comercialització excessiva, de la cerca obsessiva del *best seller* i de generar literatura policial basada en una crítica superflua de la societat. La novel·la negra i la literatura crítica han de ser flexibles per adaptar-se a les realitats que les envolten i han de servir d'instrument per mostrar els problemes i airejar els conflictes que molts cops s'oculten en aquestes metròpolis espectacle. A la vegada, però, cal recordar que la novel·la negra pot esdevenir un territori esplèndid per experimentar fórmules narratives noves. La crítica social ha de poder anar acompanyada de la qualitat literària.

, expressions

MÚSICA

Escalivada, música tradicional amb rumb combatiu

El grup lleidatà presenta el seu primer disc, 'Brases', on combina folk, rock i lletres compromeses

Bel Zaballa
cultura@setmanaridirecta.info

El rock, el folk i la cumbia es fusionen a *Brases* (autoeditat), el primer treball discogràfic d'Escalivada, un grup nascut a Lleida ara fa sis anys i -actualment i després d'uns quants canvis- format per nou músics: sis lleidatans i tres penedencs. El denominador comú de les vuit cançons del disc són les músiques d'arrel tradicional i les lletres combatives. Amb instruments com el sac de gemecs, l'acordió diatònic, la tarota o la gralla, Escalivada parla de qüestions com la degradació dels barris ("Casc antic") o els tres-cents anys d'ocupació ("Sengles d'anhels"). "Som persones compromeses i amb inquietuds polítiques. Lluitem cada dia al carrer i allò que diem els grups damunt l'escenari hauria de ser coherent amb el que fem a baix", diu Xavier Cols, acordionista de la formació. Tot i així, el treball també inclou cançons amb lletres més lleugeres, com la "Rumbeta del Roser" o la "Cumbia d'en Josep".

L'any 2003, un grup de músics de l'Orfeó Lleidatà van muntar el grup Skalivada, amb la intenció de fer música en català des de les Terres de Ponent i recuperar els tons més tradicionals, tot mesclant-los amb ritmes més moderns. Durant aquests sis anys, el grup ha anat construint el seu propi so i ha deixat de banda les versions, una evolució que també es constata a través del nom de la banda, ara amb e i sense ca. El canvi més recent, tal com explica Cols, ha estat el de la cançó del grup, Meritxell Gené, que ha

decidit dedicar-se plenament al seu projecte com a cantautora, tot i que també col·labora en aquest disc.

Així doncs, ara Escalivada té una nova veu principal, Xantal Gabarró. La formació la completen Pau Llop (veu), Aleix Barberà (guitarres i veus), Llorenç Llaveria (baix i veus), Robert Tuñón (bateria), Miki Soriano-Montagut (teclats i veus), Xavier Cols (acordió i veus), Heura Gaya (flauta travessera,

gralla i flabiol) i Marcel Martínez (sac de gemecs, tarota i pandereta). Segons Cols, després d'uns inicis força inestables i plens de canvis dins de la formació, Escalivada ha començat un nou cicle gràcies a la maduració del projecte musical. Un projecte que ara han fet palès a *Brases*, un títol que té molt de simbòlic, explica l'acordionista: "De les cendres, no en neix res, però, de les brases, se'n pot encendre un nou foc".

MÚSICA

"Fes soroll!"

Músics del barri de Gràcia s'uneixen en una cançó que reivindica una Festa Major popular

THUNDERSHEAD

Gent celebrant les festes de Gràcia 2008

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Ja fa dos anys que la cançó "Plora Sabadell" va fer furor a la Festa Major de la vila. La peça, d'autor desconegut, denunciava de forma irònica i festiva les polítiques de l'Ajuntament governat per Manuel Bustos. L'èxit de la cançó a YouTube -60.000 escoltes- va demostrar de nou la potencialitat de les xarxes socials a l'hora de difondre tota mena de propostes al marge dels canals oficials.

Prenent l'exemple de Sabadell, enguany diversos veïns i veïnes del barri de Gràcia de Barcelona vinculats a la Festa Major han impulsat la peça "Fes soroll!", que començarà a difondre's per Internet a mitjans d'agost, coincidint amb les populars celebracions d'aquesta vila de Barcelona. L'origen de la cançó és bastant difús i l'autor intel·lectual del tema ha volgut restar en la clandestinitat. Això sí: hi participen una bona selecció de músics i cantants del barri i la lletra té com a objectiu denunciar el model festiu i de ciutat promogut des de l'Ajuntament.

Si bé no podem assenyal·lar ningú com a autor intel·lectual de "Fes soroll!", sí que podem difondre la identitat d'alguns dels músics que hi han participat. Hi ha tingut un paper bastant central el guitarrista i compositor Marc Serrats, veí de Vallcarca i membre de formacions com Dijous Paella, Safanòria o Xerramequ Tiquis Miquis.

Serrats ha assumit la producció musical de la cançó: "Ha estat una mena d'encàrrec de persones vinculades a la Festa Major que volien deixar constància del seu descontent sobre determinats models festius i de ciutat", explica Serrats. "És una lletra senzilla que no té un únic autor i que s'ha anat elaborant a partir d'idees de les diferents persones que han impulsat la moguda. Ficar-se amb els polítics tampoc era la motivació principal. L'objectiu és reivindicar el carrer i la festa popular".

Una altre músic que ha tingut un paper bastant central en tot plegat és el raper gracienc Gato-el-Qiman. Les veus de la cançó s'han gravat al Kubu, l'estudi-buc d'assaig del Poble Sec que comparteixen diversos rapers de l'escena alternativa. Qiman explica que la base de la cançó és una *loop* de la peça "Slam", un conegut rap *gangsta* del grup Onyx. "És dels raps més *garrulus* que hi ha. L'objectiu és que es reconegui perfectament", explica. "A partir d'aquesta peça, hem anat incorporant altres elements de forma artesanal". Així, la mixtura final també incorpora ventiladors i una mica de reggae. Potser per això també hi canten Àgata Casas dels rumbers Dijous Paella, Oriol Rovira dels skatallítics Soweto i Jordi Llubra, de la formació de punk-folk gracienc Anita Miltoff. Una colla bastant perillosa, vaja. El resultat final ha estat mesclat als Paella Estudis de Torelló per Albert Vila.

MÚSICA

Delicadeses d'agost a les Garrigues

R.P.
cultura@setmanaridirecta.info

L'Ateneu Popular Garriguenc organitza durant el mes d'agost una nova edició de Delicadeses, un cicle que conjuga música, poesia i arts gràfiques i plàstiques. El Delicadeses, segons expliquen els seus impulsors, es manifesta "en contra de la disbauxa festamajori" i es defineix com un

cicle "d'art de tros". Les activitats que s'hi programen se celebraran els dies 6, 13 i 20 d'agost de forma itinerant a Juneda, Llardecans i Fullela.

El 6 d'agost, Juneda viurà una jornada poètica amb l'espectacle *Pedra al cap*, amb la participació del poeta Josep Pedrals i el guitarrista Albert Sagrera (20h). El 13 d'agost, a Llardecans, se celebrarà la Mostra d'Art Som, amb inauguració i

clausura a càrrec del *tàndem* dadà Andriy Antonovsky i Catalina Girona. Amb els artistes Andrew Condon (fotògraf), Ton Gorgues (pintor), Josep Patau (tipògraf), Xavi Sans (poeta) i Arantxa Villafranca (pintora). El 20 d'agost, a Fullela, hi haurà música amb L'Esca de la Mescla, un trio format pel contrabaixista David Esterri (Lo Pardo Roquer), el multiinstrumentista Hèctor Beberide i la cantant Emma Moussaoui.

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppc@laccent.cat

www.laccent.cat

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

CINEMA

Imatges del continent oblidat

Un pac de dos DVD difon les pel·lícules guanyadores del Festival de Cinema Africà de Tarifa

Fotogrames de la pel·lícula 'Ezra'

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

No hi ha dubte que l'Àfrica és el continent oblidat, no només en termes polítics, sinó també en la difusió de les seves creacions artístiques. Si la globalització econòmica ha reforçat el poder de l'oferta cinematogràfica pròpia d'Àsia, que compta amb sòlids nuclis productius des de fa dècades, l'Àfrica es manté radicalment minoritzada. Fins al punt que, al nostre país, la distribució de films d'aquest continent continua essent excepcional.

Per sort, sempre hi ha espai per les sorpreses i per cures pal·liatives aïllades, com l'edició de les pel·lícules guanyadores del Festival de Cinema Africà de Tarifa que, per segon any consecutiu, comercialitza Cameo. De nou, el jurat va destacar pel·lícules amb temàtiques que poden atreure l'atenció d'un espectador europeu mitjà. Si a l'edició de 2007 es va destacar la plenament reivindicable *Rêves de poussière*, que tractava el drama de la immigració, el 2008 va

triomfar *Making of, le dernier film*, que explica la construcció psicològica d'un home bomba. O *Ezra*, que tracta la lluita pels anomenats diamants de sang a càrrec d'infants soldat. Només el curtmetratge sud-africà *Usuku Lwamba* apareix com una senzilla faula costumista sense un gran tema. Universal tot i les pinzellades localistes, filmada amb una càmera urgent i una fotografia sobreexposada, s'acosta a l'aventura quotidiana d'un jove a la recerca d'una feina que ha de superar els obstacles que troba al seu entorn.

Construccions sobre construccions

En un registre autoral afrancesat que inclou la metaficcionalitat amb dels ingredients principals, *Making of* es desenvolupa en diferents plans: és la història d'un noi apassionat per la dansa urbana que interpreta un noi ben similar a ell i que acaba reclutat per extremistes a la recerca de mètirs. És, en definitiva, una construcció narrativa sobre la construcció d'una identitat nova sorgida d'una reprogramació psicològica. El tunisià Nouri Bouzid és un professional de llarga

trajectòria, amb un passat compromès políticament i una filmografia considerablement llarga com a director. Però, tot i així, sembla mostrar-se ingenu en el plantejament d'aquest benintencionat artífici, que busca advertir sobre la facilitat amb què un noi normal pot aprendre a menysprear la vida humana i repudiar el sexe femení. I, possiblement, també cerca animar a l'aperturisme i a l'acceptació de conductes poc tradicionals, assenyalant la repressió amb un potencial d'extremisme.

Segons expliquen els responsables, les escenes de discussió entre actor i director són reals i van néixer de la preocupació de l'interpret pel contingut de la pel·lícula, de la por que s'interpretés com una obra contra la religió en general i no només contra les interpretacions que legitimen la violència. Finalment, tot i les seves limitacions, *Making of* té interès com a ficció amb dimensió sociològica i com a il·luminació espontània dels dubtes i els condicionaments que sorgeixen en tractar realitats tan sensibles.

La difícil reconciliació

Signat pel nigerià Newton I. Aduaka, *Ezra* tracta el drama dels infants soldats en els conflictes armats del continent, amb els diamants de sang (i la lluita per la riquesa que comporta l'espòli des del poder) de rerefons. Rodat a Rwanda, relata la història d'un jove endurit, producte d'una infantesa robada: segrestat per un exèrcit suposadament revolucionari, creix com un paramilitar que, acabat el conflicte, ha d'exorcitzar els crims comesos en un tribunal públic de reconciliació nacional.

Sense cap rèmor evident de precarietats pressupostàries, el film és una mostra competitiva de cinema dramàtic situat en un context bèl·lic. El seu director escull centrar el film en les vivències d'un protagonista definit, tot perdent possibilitats corals i abast col·lectiu, però guanyant en concreció. Les escenes d'acció, molt puntuals, estan resoltes amb solvència. Sovint, Aduaka desplega recursos visuals que cerquen dotar d'immediatesa i realisme les imatges, com l'ús de

càmeres en mà amb enquadraments perceptiblement oscil·lants. Siguin més o menys efectives, aquestes tècniques no interfereixen en el desenvolupament d'una obra convincent, que no ens mostra un autor enlluernador, però sí un professional molt capacitat que tracta sense grans afectacions un tema complicat. No manca una acusació en forma de discurs autoapologètic del protagonista- de la responsabilitat del primer món en aquestes guerres semioblidades que ensorren països sencers.

FILMOGRAFIA

'Las películas ganadoras del Festival de Cine Africano Tarifa 2008' (Cameo, 2009). Inclou:
> Nouri Bouzid, 'Making of, le dernier film'
> Newton I. Aduaka, 'Ezra'
> Bela Lukac, 'Usuku Lwamba' (curtmetratge)

DVD

Trouble the water

(Avalon Productions, 2008)
Directors: Carl Deal, Tia Lessin
Gènere: Documental
Durada: 97 minuts

Àtípica mirada de la inundació de Nova Orleans de 2005, se centra en tres supervivents i combina les filmacions domèstiques d'un d'ells amb el seguiment de les seves vides posteriors. No cal fer crònica periodística del pessim paper de les autoritats en la gestió de la catàstrofe, perquè els testimonis dels protagonistes l'evidencien amb cruïda. El film també és un esguard més íntim que sociològic als barris afroamericans de la ciutat, un relat que inclou moments de solidaritat heroica i històries humanes de redempció per la via de la religió o de la música. Un rapejat vibrant de la càmera aficionada Kimberly Rivers, per exemple, retrata la superació d'una joventut traumàtica. IGANSI FRANCH

DVD

Flame y Citron

(Cameo, 2008)
Director: Ole Christian Madsen
Guionistes: Ole Christian Madsen, Lars Andersen
Durada: 130 minuts

De Dinamarca, arriba aquest film que -amb daïres d'espectacle moderat, a l'europea- explica la història real de dos pistoleros de la resistència antinazi. Durant la primera hora, el film és una màquina perfectament greixada, com l'associació dels protagonistes. Després arriben els sots en el camí, les lleialtats traïdes i els questionaments ètics necessaris i la narració sembla perdre direcció, com si mimetitzés la pèrdua del nord d'uns personatges que, fins el moment, només perseguen matar alemanys. Tot i ser funcional i efectiva, a *Flame y Citron*, sembla que li manca quelcom, potser la personalitat arrasadora d'un Paul Verhoeven (*El libro negro*), per acabar de destacar. I.F.

DVD

Forasteros

(DeAPlaneta, 2008)
Director i guionista: Ventura Pons, sobre l'obra de Sergi Belbel
Durada: 105 minuts

Unes solucions visuals d'aspecte fortament televisiu malmaten, en part, aquest film que parteix d'un material de base interessant: una exploració sense contemplacions del racisme i les fantasies de superioritat grupal (en aquest cas, dels catalans vers les immigracions) i de la verinosa convivència d'una família en descomposició. La de Belbel, és una proposta ja d'origen extrema i arriscada, per la seva sostinguda intensitat emocional i pel seu èmfasi insistent en aspectes molt desagradables de la conducta humana i de la mortalitat. Amb aquests elements, no sorprèn que els treballs actoral i de posada en escena siguin molt discutibles: poden semblar tan plens de força com exageradament melodramàtics. I.F.

DVD

Pixote, la ley del más débil

(Pride Films-Suevia, 1981)
Director: Héctor Babenco
Guionistes: H. Babenco, Jorge Durán, sobre el llibre de José Louzeiro. Durada: 88 minuts

El brasiler Héctor Babenco (*El beso de la mujer araña*) va tocar sostre en la cinematografia del seu país amb *Pixote*, una crònica de la vida duríssima que es viu als internats i els barris de São Paulo interpretada per veritables nens del carrer. Babenco empra un plantejament narratiu força ortodox, que s'allunya del paradòxisme, per explicar (convencionalment, però amb ànim de denúncia) una història moderant les digressions i ordenant el caos de la realitat. Inclou els continguts extrems (hi són presents els esquadrons de la mort formats per policies), polèmics i aliens a la imatgeria del *mainstream*, que forçosament havia de tractar per ser fidel a un context esglaiador. I.F.

, expressions

LLIBRES

Salvador Allende, 'Compañero Presidente'

L'historiador valencià Mario Amorós publica una biografia política i personal de l'emblemàtic president xilè

Helena Rovira
cultura@setmanaridirecta.info

Socialista, anticlerical i maçó en un país conservador i beat. Salvador Allende arriba a la presidència del govern de Xile l'any 1970, al capdavant d'un front electoral entre comunistes i socialistes i amb el compromís d'aplicar un programa de transformacions socialista. Tot i els nombrosos intents de la dreta, amb el suport de l'oligarquia nacional i l'imperialisme nord-americà, l'amença marxista arriba al poder per la via electoral i seguint les regles del joc de la democràcia burgesa. Es tracta de la controvertida via xilena cap al socialisme.

A *Compañero Presidente*, Mario Amorós -periodista i historiador valencià- recull la trajectòria de Salvador Allende des del moment en què pren consciència política durant la seva joventut fins al fatídic cop d'estat de l'11 de setembre de 1973, que va posar fi als mil dies de govern de la Unitat Popular (UP) i que va costar tantes vides i dignitats. Es tracta d'una biografia política i personal imprescindible, escrita des de la passió i el respecte al més admirat dels presidents xilens.

Principis de tota una vida

La trajectòria política d'Allende es va caracteritzar per la constància i la fermesa dels principis que va defensar durant tota la vida. Així, Allende demostra que la lluita contra les injustícies es pot portar fins a les últimes conseqüències des de qualsevol front, fins i tot l'institucional, encara que avui dia sembli inversemblant. Tanmateix, l'autor deixa ben clar que no es tracta d'una tercera via entre el capitalisme i el socialisme, sinó d'un intent sincer d'utilitzar el marc capitalista per avançar en la construcció d'una economia socialista.

Diputat des dels 29 anys per Valparaíso, Allende va impulsar nombroses iniciatives per millorar les condicions de vida de les classes populars i va destinar totes les seves energies a unir les esquerres al voltant d'un programa per transformar profundament la societat xilena a partir dels principis de justícia i igualtat. Finalment, l'any 1970, els seus esforços obtenen la primera recompensa amb l'arribada de la UP al govern del país.

La unitat d'acció entre comunistes i socialistes va donar els seus fruits, segons recorda Amorós: la nacionalització de les principals indústries i la banca, l'eradicació del latifundi, la millora de les condicions de vida de les classes populars i, el més important, la participació dels treballadors i les treballadores en tot aquest procés. La històrica nacionalització del coure -anomenat el *sou de Xile* perquè era el sector econòmic més important- mereix un capítol a part del llibre.

Salvador Allende durant el discurs a les Nacions Unides el 4 de desembre de 1972

Tot i les crisis internes i externes que pateix, el govern de la UP, apuntalat pel suport popular, es manté ferm i l'imperialisme i la dreta es veuen obligats a jugar la seva darrera carta: el cop d'estat. Aquell fatídic 11 de setembre de 1973 va suposar la mort de Salvador Allende i la de milers de xilens, però també un punt d'inflexió en la brutalitat de la repressió contra els moviments populars dels setanta a l'Amèrica Llatina que tots recordem.

El suïcidi del *Compañero Presidente*, com ell volia ser recordat, va ser el darrer exemple de la seva conseqüència política i personal, la seva entrega final a la defensa de la llibertat i el govern de la Unitat Popular, el govern del poble xilè.

"Almenys, el meu record serà el d'un home digne que va ser lleial a la lleialtat dels treballadors", va dir poc abans de morir. Però va ser molt més.

Avui, Allende representa un símbol de la lluita antiimperialista a l'Amèrica Llatina i el seu llegat, que recullen governs revolucionaris com els de l'actual Veneçuela o Bolívia, ja és patrimoni de la humanitat.

ALLENDE EN PRIMERA PERSONA

COHERÈNCIA I COMPROMÍS

"M'enorgulleix haver mantingut, des que era estudiant fins avui, una línia, un compromís, una coherència. Un socialista no podria estar en una altra barricada que aquella on he estat tota la meua vida".

SOBRE LA UNITAT POPULAR

"A través del govern que presideixo, Xile construeix una economia humana i independent, inspirada en els ideals socialistes. Volem reestructurar la societat xilena en termes de justícia i llibertat per assolir un desenvolupament nacional autèntic".

LA REFORMA AGRÀRIA

"En el transcurs del darrer any, el govern ha aplicat acceleradament la llei de reforma agrària. Això ha permès que pràcticament totes les propietats de més de 80 hectàrees de reg hagin passat a mans dels que treballen la terra".

L'11 DE SETEMBRE

"No tinc condicions de màrtir; sóc un lluitador social que compleix una tasca que m'ha donat el poble, però que ho entenguin aquells que volen retrotraure la història i desconèixer la voluntat de Xile: sense tenir carn de màrtir, no faré ni un pas enrere".

Compañero Presidente.

Salvador Allende, una vida por la democracia y el socialismo

Mario Amorós
Ed. Publicaciones de la Universidad de Valencia. València, 2008.
Pàgines: 376

EL REBOST

Fruits silvestres

Joan-Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

Ja en parlàvem la setmana passada, l'estiu és l'època de l'abundància, l'estació rica i variada per excel·lència. Les hortes es mostren exuberants i acolorides, carregades de fruits que maduren al ritme lent però imparabable que marquen les hores de llum i les temperatures estivals. Als boscos, les condicions també són òptimes perquè algunes plantes dediquin bona part dels seus recursos a la producció de fruits. Un bon moment per sortir a fer una passejada -al capvespre o a primera hora del matí, quan el sol encara no abrussa tots els racons- i omplir el cistell dels sabors i les aromes que ens ofereixen aquests productes de temporada, escassos i delicats. Gaudir-los a peu de

bosc, quan tot just els hem separat de les branques, es pot convertir en una experiència quasi mística per les urbanites professionals, avesades a les textures i sabors normalitzats per la indústria agroalimentària.

Les maduixeres silvestres (*Fragaria Vesca*) inauguren la temporada fruitera a finals de primavera. Pels volts de juny, ja les trobem a les vores de camins i als clars de boscos -a les obagues i els racons humits- des de la vora del mar fins a 1.900 metres d'altitud. Els seus fruits petits -d'una dolçor deliciosament àcida i refrescant- s'amaguen, entremaliats, de la vista del recol·lector profa. Trobar-los suposa un petit esforç, un canvi d'enfocament i de punt de vista que ens permet endinsar-nos en els secrets del sotabosc.

De gerdos (*Rubus idaeus*) -gerdons, gerdonera o romeguera sense punxes-, en podem fer dues collites, una a l'estiu i una altra a la tardor. Creixen al Pirineu i a alguns punts de la serralada Prelitoral i el seu límit de distribució cap al sud es

troba al massís del Montseny. S'assemblen a les móres d'esbarzer, tot i que conserven el color vermell quan maduren. Lleugerament més àcids que les maduixes, són molt usats en rebosteria i per fer melmelades i confitures.

Els nabius (*Vaccinium myrtillus*) es troben entre els 500 i els 2.200 metres d'altitud, a llocs frescos i obacs, principalment al Pirineu. Formen l'estrat arbustiu de boscos de coníferes i rouredes i s'endinsen fins més enllà del límit altitudinal del bosc, al país dels prats alpins. Comencen a madurar entre el juny i el juliol, però no són ben madurs fins ben entrat l'agost -al setembre a l'alta muntanya-, quan són d'un negre blavós i amb la carn porpra. El seu sabor agreu és molt preuat per l'elaboració de melmelades i tota mena de dolços.

Des de la vora del mar fins els 1.600 metres d'alçada, trobem móres (*Rubus ulmifolius*). Les que creixen en llocs més assolats i eixuts són més dolces i maduren abans, a començaments de juliol ja en trobarem de ben negres i ensucrades.

Amb la irrupció de la tardor, arriba el temps de les cireretes d'arboç (*Arbutus unedo*) i del aranyons (*Prunus spinosa*).

I si la collita és prou generosa, no és mala idea dedicar algunes hores a l'elaboració de conserves, que ens permetran regalar-nos part de les virtuts gastronòmiques i nutritives que ens brinda el bosc quan els freds de l'hivern ja ens hagin fet oblidar el color i la llum dels mesos de canícula. Podem congelar els fruits en tàpers ben tancats i embolicats en film alimentari -llestos per guarnir pastissos i gelats- o marinats en aiguardent o anís.

Per fer-ne melmelades, hem de seguir el principi: tanta fruita com sucre. Coem els fruits ben trossets amb el sucre a foc lent i amb un rajolí d'aigua fins que quedin ben desfets i perdin tot el líquid. Hem de remenar sovint, sobretot al final de la cocció. A l'acció conservant del sucre, hi afegirem l'esterilització prèvia dels recipients buits -10 minuts al bany maria- i, a posteriori, quan siguin plens i tancats, 15 minuts més.

Bona collita!

Recomanem

VILADECANS. Fins al 9 d'agost. UNIVERSITAT PIRATA D'ESTIU

CSO Els Timbres. Avinguda Generalitat 27

HORTA DE SANT JOAN (Terra Alta)

Del 31 de juliol al 9 d'agost

JORNADES ENERGIA I MEDI AMBIENT

Xerrades, tallers, debats, concerts. Les jornades pretenen acostar-nos a la tecnologia de les energies renovables, conèixer-la, portar-la a la pràctica i fer-nos-la accessible davant del marc actual on el sector energètic està controlat per poques empreses i és tractat com un bé de consum més.

Organitza: Plataforma en Defensa de la Terra Alta. Col·laboren: Natros Decreixem, -Col·lectius de les Terres de l'Ebre pel Decreixement-, Xarxa pel Decreixement, Ajuntament d'Horta de Sant Joan, Els Olivers, CRESOL, S.E.L., UDOL Teatre, Gepec, Gent de Manresa, Sense Fils. Més informació: podeu trucar de 19 a 21 hores, al següent telèfon: 977-435.086 i 608.340.798 i decreixement.net/grup/jornades-energia-i-medi-ambient

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

ALEIXAR (Baix Camp)

31 juliol i 1 d'agost
Segon Aplec del Camp

19h. Obertura de la zona d'acampada. 20:30h. Presentació de l'aplec i del pregó. 21:30h. Sopar Popular. 22h. Cinema català a la fresca. 23:30h. Cantautor. Dissabte 1, 11h. Torneig de futbol sala. 11:30h. I Copa de bitlles del Camp. 13h. Banyada popular a la piscina. 14:30h. Dinar popular. 17h. Tallers de jotes, esteorotips de gènere, sortida guiada pel poble, murals. 19h Cercavila pel poble. 22:30h. Concert: Quico el Cèlio, el noi i el Mut de les ferreries, Skatacrack i Punxadiscos (5 euros). Organitza: Esquerra Independentista del Camp.

BARCELONA

Dissabte 1 d'agost
1er aniversari del Casal Popular Manuel de Pedrolo
17h. Campionat de tennis taula. 20h. Debats. 21h. Sopar popular i karaoke al Casal Popular Manuel de Pedrolo. C. Bertran, 106 (L3 Vallcarca, FGC Putxet).

Poesia col·lectivitzada és poesia contra el capital
18:30h. CSO Casa al Fin. C. Pomaret, 82 (FGC Sarrià o Peu de Funicular). Recital compartit de poesia.

Diumenge 2 d'agost
Projecció de la pel·lícula 'El Padrí'
19h. CSOA La Gordíssima. C. Pons i Gallarza, 10. Gratuït

GIRONA

Dimecres 5 d'agost
Projecció de la pel·lícula 'Somers Town'
21:30h. Casal Independentista El Forn. C. Carme, 256.

LLÍRIA (Camp del Túria)

Divendres 31 de juliol
Recuperem la cançó d'autor
19:30h. Casal Jaume I de Lliria. Concert amb Josep Romeu. Bo d'ajut 2 euros.

OLOT

Divendres 31 de juliol
Xerrada sobre la crisi i les seves conseqüències
19h. Sala Núria. C. del Carme, 8. Ponent: Enric Duran. Organitza: Bagaude

SABADELL

31 de juliol
Cinema a la fresca
'Regreso al Futuro'
22h. Ateneu Popular l'Escletxa. C. Pare Sellarès, 104. Organitza: Assemblea de Joves de Sabadell

TARRAGONA

Dijous 30 de juliol
Jornada sobre l'okupació
31/07/09 17.00 Taula rodona amb okupes d'arreu dels Països Catalans.
30 DE JULIOL 19.00 Pel·lícula documental: 'Rescat al Canàries'.
21.30 Sopar popular.
23.00 Música videoclip.

19h. Ateneu Popular l'Espina. C. Baixada de la Peixateria, 21. Debat amb diversos membres del

col·lectiu okupa als Països Catalans. Projecció del documental 'Euskal jai Gaztetxea' i sopar popular (3,5 euros). Organitza: Assemblea de Joves de Tarragona

TARROJA DE SEGARRA

31 de juliol
Festes alternatives
23:30h. Plaça del poble. Concert amb Inershow, Sherpah, EAP i Radio Raheem.

VIC

Dimecres 5 d'agost
Projecció de la pel·lícula 'Swing Francia'
22h. Centre Social La Torratxa. Gratuït. Cicle de cinema gitano.

VILADAMAT (Empordà)

31 de juliol i 1 d'agost
Festa Major de Viladamat
Concerts amb Dr.Calypto, Delighters i Miquel del Roig (gravació de disc en directe) i activitats populars. Organitza: Col·lectiu de joves Santfeliu.

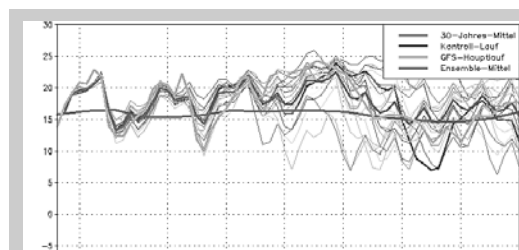
Sortim de casa

CERDANYOLA DEL VALLÉS

Dijous 30 Juliol
CONCENTRACIÓ CONTRA EL DESALLOTJAMENT DEL NOU CSO A Cerdanyola
20h Plaça Abat Oliva. Durant el Ple Municipal

Organitza: Assemblea d'okupes de Cerdanyola

La gràfica dels termòmetres fins el dia 10 indica nivells alts i una tendència a la baixa

El 23 de juliol va ser a molts municipis costaners de Catalunya i el País Valencià el dia més càlid des del 6 de juliol de 1982. Un vent de ponent sec va fer pujar els termòmetres fins els 38,4 graus a la ciutat de Barcelona. La sensació sobre la pell en sortir

de casa era que l'aire cremava. Això només passa quan la temperatura ambiental supera la temperatura corporal, que es situa al voltant dels 36 graus. L'agost arrencarà amb molta calor, però no tan extrema. A partir del dia 5 refrescarà i cauran ruixats.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Pablo Ceto PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ FUNDAMAYA DE GUATEMALA

“Ja n'hi ha prou de robar territoris, boscos i muntanyes als indígenes de Guatemala”

L'última entrevista d'abans de les vacances la dediquem a Pablo Ceto, president de l'associació guatemalenca Fundamaya, que capacita i forma políticament les líders indígenes amb l'objectiu d'incrementar i millorar la seva presència institucional. Pablo Ceto va participar del moviment revolucionari durant la guerra (1960-1996) i, després de la firma dels acords de pau, va ser diputat del Congrés pel partit Unidad Revolucionaria Nacional Guatemalteca. Parlem amb ell sobre activisme indígena i defensa dels seus drets.

Berta Alarcó
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què neix Fundamaya?
En acabar el conflicte, els acords de pau establien que la participació dels pobles indígenes era fonamental. Fundamaya es va crear per ajudar els alcaldes indígenes que, des de 1995, no havien fet més que augmentar. Els nous alcaldes demanaven que l'entitat s'ocupés dels tràmits amb els ministres, de la presentació de projectes, dels pressupostos, etc. Apareixia la necessitat d'una oficina d'assumptes municipals. Des de llavors, la nostra tasca s'ha diversificat.

“Si no es té consciència de la vida consumista i de benestar, també entra en crisi”

Com és el vostre treball diari?

Per una banda, fem tallers de capacitat de líders comunitaris per enfortir les seves capacitats de participació ciutadana. Treballem perquè els líders amb més instruments duguin a terme una participació de major qualitat al front de les seves comunitats i busquin la interlocució amb les autoritats municipals. Per altra banda, donem suport tècnic als alcaldes i a les oficines de planificació municipal. Oferim assessoria jurídica en obres municipals, en pressupost participatiu, etc. Hem aconseguit espais físics on les comunitats poden reunir-se i estudiar, ja que quasi no hi ha espais col·lectius, s'està privatitzant tot. Nosaltres hem creat quatre centres culturals, que també funcionen com a centres cerimonials i com a biblioteques.

BERTA ALARCÓ

És possible que els indígenes assoleixin els mateixos drets que la gent que no ho és?

S'ha d'aconseguir. És molt difícil. L'Estat no se'n preocupa. Els governs posteriors a la firma de la pau no han pres cap decisió en aquest sentit, per molt que els acords de pau indiquin com fer-ho. L'agenda dels ministres està al servei de les empreses multinacionals.

La d'Alvaro Colom, actual president de Guatemala, també...

Sí, amb ell el sistema s'ha deteriorat. Malauradament, la participació democràtica de la població es redueix a un dia cada quatre anys, coincidint amb les eleccions. I, a més, no és del tot democràtica, perquè la campanya electoral es basa en quotes econòmiques. El partit que gasta més diners en propaganda i regals és perquè ha entrat en contacte i contracte amb l'empresariat. Els partits no són instruments de participació política, sinó empreses electorals. A més, l'organisme executiu no funciona clarament. No hi ha polítiques públiques per transformar la situació del país. L'organisme judicial tampoc no aplica la justícia: el govern està lligat als interessos del narcotràfic, a la corrupció i a una capa de nous rics. Aquí és on es consumeix l'energia de l'Estat. Per això no hi ha política de salut ni desenvolupament rural ni de conciliació nacional o sobirania alimentària, perquè el nostre Estat és dèbil i es troba subjecte a interessos exteriors.

I els que ho pateixen més són els indígenes...

Els indígenes estimen els boscos, els

rius i les muntanyes perquè són part de la seva vida. Però vénen les empreses multinacionals i el que veuen és els diners que costa el bosc i els beneficis que en podran treure. Compren els boscos per talar-los, compren les muntanyes per explotar-les, compren els rius per esgotar-los. Hi ha un xoc de cosmovisions, de cultures. Però no només hi arriben les multinacionals amb els seus diners, sinó que també hi intervé l'exèrcit. Colom ha enviat efectius de l'exèrcit a diferents regions del país per assegurar el treball de les empreses multinacionals. No es pot continuar perpetuant aquesta imposició i saqueig de les multinacionals sobre els recursos dels pobles indígenes perquè, a la pràctica, és una invasió quasi com la de 1524, basada en la força, els diners i les armes. Ja n'hi ha prou de robar territoris, boscos i muntanyes als indígenes de Guatemala.

I com ho aturem?

Afortunadament ja existeixen els mitjans per desenvolupar la solidaritat global entre els pobles. És important que, a Barcelona, se sàpiga que fan els empresaris catalans a Guatemala, que Guatemala sàpiga que, a Barcelona, a Catalunya, no tothom és empresari i que també hi ha gent que té limitacions per sobreviure, gent que no sap on es destinen els seus recursos. Per solidaritat humana, s'ha d'establir comunicació, informació i intercanvi davant les injustícies que generen els grans empresaris.

Què pot fer-hi Fundamaya?

Nosaltres apostem pel respecte als pobles indígenes. Que ells decideixin i defensin, que rebutgin, que en-

trin en negociació, però que els indígenes decideixin. Fins i tot si el govern no vol o no està capacitat per assegurar amb les multinacionals, els indígenes ho han de saber i poder fer, han d'obrir el seu propi camí. **Com valora la participació de les dones indígenes en aquest procés d'aprenentatge dels seus drets?** És més difícil que hi participin per les tasques que se'ls assignen: cuidar la llar, els fills... També tenen menys experiència en participació. Elles tenen els mateixos drets, però no les mateixes facilitats. Es procura que participin més perquè que assumeixin els mateixos drets que els homes. Però serà un procés més llarg.

Ha evolucionat, fins ara?

Molt poc.

Ara que és a Barcelona, què en pensa, de la nostra manera de viure?

Sí, no es té consciència de la vida consumista i de benestar, aquesta també entra en crisi. Res no és etern. La gent corre perquè arribarà tard al metro, surt corrent del metro i va corrent cap a casa seva... i no té un moment per pensar sobre la humanitat, els drets, els pobles, la vida, la cultura. Em sembla que és la mecànica de la vida aquí. Jo pensava: sí, tenen de tot... però no és cert! Com a éssers humans, no ho tenim tot perquè, com a éssers humans, no podem ser aliens a la realitat d'altres éssers humans que no tenen res. Penso que aquí no es valora el que es té. I que la solidaritat possiblement sigui menor a causa del consumisme que hi ha.

. LA COLUMNA

Límits immorals?

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Quan el Reial Madrid, presidit per un dels pocs personatges que rep finançament a cegues tot i la crisi, va fitxar Cristiano Ronaldo per 95 milions d'euros, al ministre Rubalcaba li van preguntar si trobava moral pagar aquestes quantitats per un jugador de futbol. El senyor és madridista, però sobretot polític, així que va respondre tirant pilotes fora amb un joc de paraules força interessant. Fer la rèplica d'una pregunta amb un altre interrogant és un recurs tan antic com efectiu, i també sovint enginyós. Així que el ministre va encetar-se al periodista per suggerir-li una reflexió: si 95 és immoral, ho és 80?, i 60?, i 50?, i 25? On és doncs, el límit que defineix la moralitat d'un fitxatge? Evidentment era una pregunta retòrica que va deixar penjada com un fuet.

A priori hi ha dues sortides davant els dilemes: el relativisme i el posicionament

En una roda de premsa del ministeri aquestes qüestions queden en l'aire, però més enllà de la gràcia amb que va desprendre's del compromís (condemnar en termes morals el club oficial de la capital i el règim l'hagués posat en una situació tan estèril com incòmoda), cal destacar-ne el relativisme que ostenta. Un tipus de reflexió i opció, la seva, que és aplicable a moltes decisions de la nostra vida quotidiana així com pot ser-nos útil per analitzar alguns conflictes.

A priori hi ha dues sortides en aquest dilema; la primera, i que sembla ser la que suggereix el ministre, és el relativisme. Incapaç de posicionar-se perquè establi les fronteres morals és molt complicat, opta per no mullar-se i quedar-se, per defecte, al marge. En conseqüència, doncs, tot s'hi val i no val la pena pensar-hi gaire. Aquesta és la sortida fàcil, còmoda, ideal per restar al sofà i deixar que els altres facin i desfacin al seu gust. Per una banda acceptes la pròpia ignorància, per una altra evites el compromís, com a mínim, de dir la teva i acceptar-ne les conseqüències. L'altra opció és posicionament, tenir un criteri i defensar-lo. D'aquesta en parlaré, si puc, un altre dia.